

živá SLOVA

1
1973

JKI
NA VINICI
MOU DNES,
A DĚLEJ

KE STUDIU PÍSMA

když mám starosti	J 14
když mi hrozi nebezpečí	Ž 91
když se mi zdá, že je mi	
Bůh vzdalen	Ž 139
když jsem skleslého ducha	Iz 40
když mi chybí víra	Žd 11
když mám nějaké hoře	Mt 6:19–34
když jsem osamocen	Ž 23
když mne tisní vina	Ž 51
když jsem syt života	J 15
když jsem zklamán	Ž 27
když nemohu spát	Ž 4:3–9
když mi chybí radost	Z 104:23–24, 33–34
když mne přemýče zlost	Mt 5:9, 22
když se přibližuje stáří	Ž 71

JAK SE PÁN JEŽÍS PRIBLIŽOVAL K LIDEM

- podle Jana 4
- Hledal taktní přístup – v. 7
 - Vzbudil hlubokou pozornost – v. 10
 - Vyvolal živé otázky – v. 15
 - Nechal mluvit svědomí – v. 16–17
 - Při neznámosti odkrýval pravdu – v. 19–24
 - Ukázal se jako Vykupitel – v. 26
 - Přivedl k otevřenému vyznání – v. 28, 31 a 39.

O VZRÚSTU V DUCHOVNÍM ŽIVOTĚ

- Spolehlí se cele na Ducha svatého
Sk 1:8; 1K 2:12
- Vyznej, že Kristus je tvým Pánem
R 10:9–10; F 2:11
- Modlí se bez přestání
1Te 5:17; Lk 18:1
- Bádej denně v Písmě
J 5:39; Sk 17:11
- Chod' pravidelně do shromáždění
Ž 10:25; Ž 50:5
- Měj srdce pro zvestování evangelia
J 4:35, 36; Mt 28:19–20
- Nebud' sobecký, zíj pro druhé
Mt 20:26–28, 1J 3:16
- Nos Bibli nebo Nový zákon stále
u sebe
Tt 1:9; F 2:16

DŮLEŽITÉ KAPITOLY V NOVÉM ZÁKONĚ

o Boží ochraně	J 15
o lásce	1K 13
o posvěceném životě	R 12
o víře	Žd 11
o nebi	Zj 21
o Duchu svatém	J 16
o modlitbě	J 17
o obrácení	Lk 15
o manželství	Ef 5
o znovuzrození	J 3
o pokoji	J 14
o osvědčení	2K 6
pro hříšníky	Lk 19
o boji víry	Ef 6
o práci rozsévače	Lk 8
o vítězství	R 8
- připr. D. O.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Rádi odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

LIDÉ SE PTAJÍ, BUH ODPOVÍDA

- Je Bůh?**
Gn 1:1; Ž 19:1; J 1:1
- Jsem Bohu zodpovědný?**
R 4:12; 2:1–5
- Zná mne Bůh opravdu?**
Z 4:13; Lk 16:15
- Co soudí Bůh o hřichu?**
R 3:23; 3:10
- Trestá Bůh hřichy?**
R 6:23; Ž 2:3
- Musím být zatracen?**
2Pt 3:9; J 3:16
- Je pro mne záchrana?**
Sk 16:31; J 3:16
- Chce mne Bůh opravdu zachránit?**
Lk 19:10; 1Tm 1:15
- Má se to stát nyní?**
2K 6:2; J 1:12
- Mohu přijít tak jak jsem?**
J 6:37; Mt 9:13
- Existuje jistota spasení?**
J 14:2–3; R 8:38–39

PŘÁNÍ DO NOVÉHO ROKU

Vstoupili jsme do nového roku naději Božího lidu v Tom, „který jest, který byl, a který přijtí má“ (Zj 1:4)! Jak vzácné je vědomí, že nejdeme sami, že nejdeme ve své síle, že nejdeme vstříc nejistotě, ale slavné budoucnosti, zaslíbené v Kristu.

Tato perspektiva Božího člověka má praktický vliv na jeho pozemský život. Kresťan se neizoluje, neutíká a nevzdaluje těm, jimž má sloužit láskou, pokojem a svou vnitřní vyrovnaností – tím, čím ho obohatila Boží milost. Není a ani nemůže být nelečný k bolestem svých blížních, ke křívadlům, násilí a bezpráví, jimž lidstvo trpí, protože není naplněn svým vlastním sobectvím, které tak bezohledně hledá svůj vlastní zisk a prospěch. Naopak – je všude tam, kde je zápas o něco dobrého, ušlechtilého, krásného, tvůrčího, kde je upřímné úsilí o lepší život lidí na této krásné a bohaté zemi! Dnešní doba nepřijímá a ani nemůže přijímat Krista jinak, než ve službě opravdové, nezíštné a obětavé lásky, jejíž svědectví se projevuje ve vlastní křesťanově rodině, na jeho pracovišti i v celém našem socialistickém společenství. „Takový Kristus“ má co říci i našim atheistickým přátelům a takového „Krista praktických vyspělých sociálních vztahů“ jsme stále ve svém svědectví dlužní!

Minulý rok přinesl pro nás mnoho kladů v ohledu politickém i hospodářském – především uklidnění a jasnou perspektivu do dalších let budovatelského úsilí naší socialistické společnosti. Víme, že pro vítězství pokrokového společenského řádu bez využití výkonného, hospodářského výkyvu a tím i míru ve světě, má rozhodující význam produktivita práce! Tato je závislá především na pracovní morálce! Přes to, že tvoríme tak nepatrnu složku ve velké armádě pracujících našeho státu, smíme s radostí a hrdostí vidět svůj významný podíl v tomto zcela přirozeném druhu reálného svědectví křesťanského života – ve vzorné pracovní morálce a v obětavé účasti našich věřících lidí na dobrovolných veřejně prospěšných pracích.

Jiným kládem bylo utužení přátelských styků a spolupráce ve všech odvětvích politického a hospodářského života především se socialistickými státy a SSSR, který oslavil 50 let svého jubilea pozoruhodnou přehlídkou budovatelských úspěchů, z nichž jsme mohli mnohé uvidět na pražské výstavě, uspořádané k této významné události. To nás vede, abychom i my věnovali větší pozornost našim bratřím a sestrám v těchto zemích a učili se též z jejich zkušeností, jak aplikovat svědectví Kristovo v službě socialistické společnosti, která žádá právem život a činy – a nikoliv pouhá slova a formalismus.

Minulý rok však zanechal světu mnoho palčivých a nevyřešených problémů, které jsou především problémy etickými. Vietnamská tragedie, nepokoje kolem palestinské otázky, němá hrozba na Dálném Východě, otázka evropské bezpečnosti, neřešení otíesných sociálních problémů hmotného i morálního záblesku v kapitalistických zemích, problémy neokolonialismu a rasistické politiky, nerovnoměrnost v rozdělení základních životních potřeb s níčením potravin na straně jedné a úděsnými hladomory na straně druhé, problém biologické exploze asijských národů, praktické řešení otázky mírového soužití dvou odlišných společenských světových soustav – stojí vesměs před námi. Svět volá po míru, pokoji, spravedlivém uspořádání věcí všech obyvatel této země bez rozdílů ras a národností. Volá po pokoji tím více, čím více vyvstává na temném obzoru lidského sobectví hrozba atomové války, která znamená neodvratnou zkázu. Lidské srdce nemá klidu a pokoje a hledí čím dál tím více s obavami vstříc nejisté budoucnosti.

Co nám říká a o čem svědčí naše srdce? Je ještě vůbec naše? Máme právo si je ponechat? Jestliže vskutku patří PÁNU, prožíváme nový život nejen ve svém srdci, ale i ve své denní životní praxi! On v nás přebývá, On působí v nás svůj pokoj a radost! Tento „Boží poklad v hliněných nádobách“ se z Jeho milosti den ze dne rozmnожuje a slouží – k jistotě, klidu, pokoji a životnímu optimismu... ve vlastní rodině, na pracovišti, v práci pro naše blížní, národ, vlast, lepší svět – pro všecky lidi dobré vůle, které spojuje společná touha po dobré, pravdě a míru!

K plnému životu věrných svědků Kristových v novém roce Boží milosti všude, kam nás Pán postavil a postaví, přeje všem milým bratřím a sestrám požehnání Boží ve smyslu slova Izai. 41:10.

Vaše redakce

PRIAMU CESTU!

Ezdráš 8:21-31

Stoja pred rozhodujúcim vykročením – na cestu do Jeruzalema. Napäťie chvíle vystúpňovala ešte okolnosť, že Ezdráš bol povedal kráľovi, že nebude od neho žiadať ochranný sprievod, lebo „ruka nášho Boha je nad všetkými, čo ho hľadajú...“

„A vyhlásil som tam pôst, pri rieke Ahave...“ Dobre mu rozumieme. Teraz ide do tuhého; za sebou spálil mosty oným prehlásením o Božej ruke, a to ich teraz zavázuje stoj čo stoj zotrvať v dôvere v Neho. Ale... Aký je nás duchovný stav? Nečudo, že sa pred Ním ponízovali a v blahodarnom oddelovaní sa od všetkého poškvrňujúceho hľadali Jeho tvár.

Iste aj my o tom voľačo vieme. Tu a tam prichádzajú podnety, aby sme revidovali svoj duchovný stav. Náhla zmena v zamestnaní či v rodine, odchod blízkeho alebo snáď už aj to, že na stole leží zase nový ročník „Cestou životem“ nútí nás zamyslieť sa. Praktický rozum usadlíkov, vycibrený nadobúdaním tuzemských vecí, by chcel ľudí uzemniť v oblasti, ktorá je podriadená svojim nenápadným, ale pritom zrnochovaným pánom – moľu, hrdzi a nakoniec smrti samej.

V „jasnejších chvíľkach“, vždy vtedy, keď sa skutočnosti prizrieme z pozície viery, vidíme v pravom svetle nepopierateľnú prevahu pútnictva. Z galérie bratov a sestier vystupujú ako najpríťaživejšie typy práce pútnici – tí, čo zjavne ukazujú, že hľadajú vlast. Podvedome tušime, že sú to oni, čo poznajú tajomstvo. Ich pútnická palica akoby bola symbolom pravého bohatstva, opravdovej radosti, plného života, áno, samej večnosti. Inštinkt nás ženie na kolená. Robíme objavy o sebe i svojom kresťanstve. Kľačíme pred Pánom, vyznávajúci, aby nás mohol uzdraviť.

Ezdráš a jeho ľud hľadali „priamu cestu pre seba, pre svoje deti a všetko svoje imanie“. Predstavme si ich, ako do svetla Božej prítomnosti jedno po druhom prinášajú všetko, čím sú a čo majú. No začať treba od seba; od srdca, lebo z neho vyviera život. Pred Spytateľom sfôr odstrániť všetko, čo Mu je nemilé, lebo ináč by to hľadanie nebolo úprimné. On sa má úprimne – k úprimnému. Dá sa novým spôsobom poznáť každému, kto Ho skutočne hľadá. Potrebujeme osobné poznanie Boha, lebo iba v tom je život.

Poradie je tu iste veľmi významné: iba keď sami chodíme v pravde, môžeme hľadať cestu pre iných, v tomto prípade pre deti. Deti vedia so vzácnym zmyslom vystihnuť, nakoľko je Boh pre nás skutočnosťou, do akej miery sme poznanú pravdu urobili normou svojho života. Priamu cestu pre deti! Vieme doceniť zodpovednosť tejto úlohy? Kiežby v našich domovoch zavľádlo ovzdušie duchovnosti, v ktorom sa ráta s prítomným Pánom ako so zrnochovanou autoritou Pravdy! Okrem detí mali do Jeruzalema dopraviť ešte vzácné predmety, určené pre dom Boží. Ani tie, ako všetko, čo so sebou mali, nesmeli zostať „súkromnou záležitosťou“. Ale na rad prichádzajú až po defoch. Niekydaj sa toto poradie prevracia. Miesto starostlivosti o duchovný život svoj alebo deti pestuje sa kult vecí. „Starostlivosť o rodinu“ môže sa ľahko stať heslom, pod ktorým sa dobre dari aj primitívny pudom po bohatstvu. Je potom div, keď bohatí dedičia odídu širokou cestou?

Priamu cestu pre všetko svoje imanie! Mali by sme vlastniť iba to, s čím On sám súhlasí. A to, čo máme, sú hrivny, z ktorých raz vydáme počet. Čas, zdravie, nadanie, vzdelenie, dom, peniaze... môžu sa stať v Jeho rukách príležitosťou, ale v našich vlastných osídlem na ceste, kameňom žalostného stroškotania.

Všetky tri oblasti tvoria celok, v ktorom ani jednu nemožno zanedbať. A my by sme iste chceli i v ďalšom úseku svojho putovania, v tomto novom roku Jeho milosti, hľadať pre ne priamu cestu. Cestu bez kompromisov s telom a s hriechom, bez zlyhaní a pádov, cestu, na ktorej by sme rástli v milosti a stále väčšimi Ho poznávali.

„Potom sme sa hnuli od rieky Ahavy... a ruka nášho Boha bola nad nami, a vytrhnul nás...“

DOSTAČUJÚCI PÁN

Naše roky prichodia a odchodia. Všetko vokol nas sa mení. Nic nie je trvalé na svete. Všetko sa mení a zaniká. No jeden sa nemení, nás Pán. On zostáva ten istý od vekov až na veky. Také sú i jeho sľuby. Už pred mnohými rokmi povedal Pán: „Nebojte sa! Stojte a vidzte spasenie Hospodinovo“ (Ex 14:13). On ešte i dnes takto hovorí svojim. Uistuje ich o svojej vernosti a moci. On jen ten istý dnes a bude až na veky. O Nom stojí napísané: A ty si Pane v počiatkoch založil zem, dielom tvojich rúk sú nebesia, ale ty si ten istý a tvojim rokom nebude konca“ (Žd 1:10-12). Tak ako naše roky prichodia a odchodia, prichodi i naše pútnictvo na tejto zemi. I to sa bliží ku koncu. Prvíme sa bližie k Pánovi, aby sme od neho čerpali pomoc, silu a útechu. On je ten dostačujúci Kristus.

On je ten dostačujúci Spasiteľ. O tom sme sa presvedčili, keď sme k nemu príšli so svojimi hriechmi. Táto jeho dostačujúcnosť je dielom jeho kríza, na ktorý On niesol naše hriechy. Tam zomrel On spravodlivý, za nás nespravodlivých, aby sme boli učinení spravodlivostou Božou v Nom. „Preto aj môže dokonca spasť tých, ktorí skrývajú hľadanie hľadajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa primlúval za nich“ (Žd 7:25).

On je dostačujúci pre víťazstvo nad našimi nepríateľmi. Nakoľko sa bližíme ku koncu doby milosti, primerane k tomu sú činní naši nepríateelia. Nikdy neboli taki aktívni ako v posledných časoch. Satan používa svet a telo, aby oklamal a premohol Božie deti. No nemusíme sa dať poraziť. Môžeme byť víťazmi skreto, ktorý nás zamiloval. Musíme si však stále uvedomovať, že nás starý človek je ukrížovaný spolu s Kristom. Tak môžeme byť mŕtvii hriechu. Nad nami hriech nebude panovať. Pán premohol všetkých nepríateľov a teraz nám dáva víťazstvo. Dosahujeme ho skrývajúci. On je dostačujúci pre každé víťazstvo. On sám je

našim víťazstvom. Sami, bez neho by sme boli porazení.

On je dostačujúci vo všetkých skuškach svojho ľudu. Pre všetko, čo nás ruší a znepokojuje. No On svojim oznámi, že na svete budú mať súženie. Preto najvyberanejší svätí malí najviac utrpenia. Tak je to stále a bude až do konca. Často sú skúšky jeho svätých nevyzývateľné. Jedno však vieme, že milujúcim Bona všetko spolu pôsobi na dobré. Vieme tiež, že nás On prevedie cez všetky súženia a zármutky. On je ten istý, ako bol, keď jeho ľud trpel v Egypte. On znal, videl a počul. On má s nami súcit v našich skúškach a slabostach (Iz 63:2, 9). Preto môžeme vyznávať: Nebudem sa báť zlého, lebo si Ty so mnou.

On je dostačujúci pre všetky naše duchovné potreby. On je studňa ktorá nikdy nevysychá. Rezervoár naplnený nekonečnou milosťou. „Požehnaný Boh a Otec našeho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal každým duchovným požehnaním v ponebeských oblastiach v Kristovi“ (Ef 1:3). Z tejto jeho plnosti sme my všetci vzali, a to milosť za milosť“ (J 1:16). On je vždy ochotný splniť každú našu potrebu, keď sa k nemu obrátíme o ňu.

Zene Samaritánke povedal Pán: „Kto sa napije z vody, ktorú mu já dám, ten nebude žižniť na veky...“ (J 4:13-14). Nijaké ľudské studne neuspokoja dušu. Len On uspokojuje keď z neho pijeme. Božie dieťa môže byť chudobné na zemskej veci, no keď má Krista, tak má dost všetkého. Nemocnej veriacej žene za pytali: „Čo by ste potrebovala?“ Jej odpoveď bola: „Keď mám Krista, mám všetko a nič viac nepotrebujem.“ Ako to bude raz, keď budeme s Ním? Vo večnosti budeme s Pánom v obecenstve v Jeho sláve. Bás by sme ho už teraz našli každý deň ako toho dostačujúceho, v tom bude naša sila a každá potreba.

Prel. J. S.

Boh chce, aby všetci, ktorí dosiahli života v Kristu, nežili viacej sebe, ale Tomu, ktorý za nich zomrel a vstal z mŕtvych. Tu nie je dôvodom morálny kódex, alebo vysoké ideály. Žiť sebe, znamená žiť pre vlastný prospech. Žiť Jemu, znamená žiť pre Jeho prospech. To je oveľa viac než zdržiavať sa od zlých návykov a hriechov. Znamená to postaviť Jeho záujmy pred záujmy vlastné. Znamená to konáť veci, ktoré sa Jemu ľubia a nie, ktoré sa ľubia nám.

2K 5:15.

VZKRIESENÉ TELO

Vzkriesené telo nebude presne také, aké sa kladie do hrobu, ale bude premenené. „A čo seješ, neseješ tela, ktoré bude...“ (1K 15:37). Bude dokonalejšie ako to, čo zomrelo. Predsa však musí byť totožnosť podstaty, inakšie by tu nebolo „vzkriesenie“, t. j. povstanie toho, čo padlo. Približne za 7 rokov sa tele človeka úplne vymení. Staré, opotrebované buňky sú nahradzované novými. Ostáva však totožnosť a pamäť. A tak bude aj veľký rozdiel medzi telom kladeným do hrobu a telom vzkrieseným. Črtu nového tela, odlišného od smrteľného, odkrýva Pavol:

„Ako vstanú mŕti? V akom tele prídu?“ (1K 15:35). „Seje sa v porušiteľnosti, vstane v neporušiteľnosti“ (v. 42). Pozemské telo je porušené a bude vzkriesené neporušiteľné. V 1K 15:33–54 čítame: „Toto porušiteľné musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné neporušiteľnosť“. „Smrteľné“ znamená nestále, podrobene smrti a vzťahuje sa na telo. „Nesmrteľné“ bude telo, ktoré nepodlieha smrti a vzťahuje sa na oslávené telo. Adamovo telo sa stalo smrteľným vtedy, keď zhrešil a smrteľnosť spolu s hriechom prešla na všetkých ľudí. Skutočný výraz pre neporušiteľnosť nachádzame len na troch miestach: 1Tm 6:16, 1K 15:53, 54.

Kedže spravodliví budú vzkriesení pre neporušiteľnosť, je na mieste, aby sme jasne rozoznávali:

1. **Večné jestovanie (existenciu):** majú všetci, spasení i zatratení, budť v nebi, alebo v pekle.
2. **Večný život** majú len ti, ktorí prijali Krista za svojho osobného Spasiteľa a boli znovuzrodení. Dostali „dar“ večného života.

„Dar“ neporušiteľnosti nie je pre každého. Len znovuzrodení sú schopní „obliecť“ neporušiteľnosť bezprostredne pri smrti, lebo dar večného života im dáva právo na neporušiteľnosť, ktorú oblieču súčasne pri vzkriesení spravodlivých pri druhom príchode Pána Ježiša, nie skôr.

Pravé učenie Písma je, že duša človeka je neporušiteľná a jeho telo je smrteľné (Mt 10:28). V R 6:12 a 8:11 slovo „smrteľný“ sa vzťahuje výlučne na telo.

Vráťme sa teda k premýšľaniu o vzkriesenom tele. Videli sme, že vzkriesené telo:

1. bude neporušiteľné (1K 15:42, 53),
2. bude vzkriesené v sláve (1K 15:43),
3. bude vzkriesené v moci a bude mocné (1K 15:43) – mŕtve telo je dokonalým prikladom slabosti,
4. bude duchovné (1K 15:44) – neznamená to, že bude neskutočné,
5. bude podobné vzkriesenému, oslávenému telu Pána Ježiša.

To je najväčšia a najslávnejšia skutočnosť. „Ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súdopodobným telu jeho slávy“ (F 3:20–21). „Budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je“ (1J 3:2). „Chcem hľadiť na twoju tvár a násťtiť sa, keď sa prebudím, tvojím obrazom“ (Z 17:15). Táto myšlienka nech je veľkým zdrojom radosti veriacemu.

A aké bolo vzkriesené telo Pána Ježiša Krista?

Bolo to skutočné telo, viditeľný zjav a postava, bolo možné sa ho dotýkať, ale mohlo prechádzať cez hmotu. Z desiatich zjavení Pána v oslávenom tele po Jeho vzkriesení, uvádzame tri zprávy. Tieto dokazujú, že Jeho telo bolo skutočné, zrejmé pre zrak, sluch i hmat.

Mt 28:9 – „a ony pristúpili, chopili sa jeho nôh a klaniali sa...“
Lk 24:39 – „Vidite moje ruky i moje nohy, že som ja sám. Dotýkajte sa ma a vidzte, lebo duch nemá tela a kosti, ako vidíte, že ja mám.“

J 20:26–27 – „a povedal Tomášovi: Daj sem svoj prst a pozri moje ruky a nohy a daj svoju ruku a polož na môj bok“. Pána bolo možné aj poznáť. Poznali Ho učenci, aj Mária (J 20:16–20).

Vzkriesené telo veriacich bude slávne, skutočné, z mäsa a kostí, hmotné, ale prenikajúce cez hmotu, bude sa rozpoznať.

6. Vzkriesené, oslávené telo nebude z mäsa a krvi, lebo Pavol hovorí, že telo a krv nemôžu dediť kráľovstvo Božie (1K 15:50). Hoci telo veriaceho nebude z mäsa a krvi, bude však z mäsa a kostí, ako Kristovo vzkriesené telo. O krvi nieto zmienky, pretože vzkriesené telo ju nebude potrebovať. Účelom krvi v prítomnom tele je dodávanie potravy vyčerpanému telu. Nemoc je znakom vyčerpania tela. Spánkom si telo odpočinie a naberie nových sil. Kedže v nebi nemá ani jeden z týchto stavov miesta, je jasné, že telo nebude umdlievať a nebude treba, aby krv dodávala buňkám výživu.

7. Vzkriesené telo bude schopné neporušiteľnosti, je večné. To súhlasí s Lk 20:36 – „ani zomrieť nebudú viacaj mŕtvi“ a so Zj 22:5, kde sa hovorí o vykúpených, že budú kraľovať na veky vekov.

V 1K 15:53–55 vidíme, že „všetci nezozneme, ale budeme všetci premenení“, razom, mŕtvi i žijúci v Kristovi. Dalšie verše nám ukazujú, aké to bude premenenie. „Lebo toto porušiteľné (mŕtvi, ktorí budú vzkriesení) musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné (žijúci svätí) neporušiteľnosť“. Aj v premenených telách nebude krvi, ako vo vzkriesených, lebo „telo a krv nemôžu dediť kráľovstvo Božie“. Je logické a rozumné, že premenené telá živých veriacich budú mať všetky tie slávne vlastnosti neporušiteľného, vzkrieseného tela.

K. Sabiers – upravené

Jalovec a Ty

Kdo by neznal Eliášovu „životnú episodu s jalovcom“? Je to právě ona se svým stínením ve vítězném životě víry tohoto zcela jedinečného Božího služebníka, která je pro nás neobvyčejně poučná a aktuální!

Základní poučení je v tom, že žádný Boží člověk není na tomto světě dokonalý, mimo samého „Boha zjeveného v těle“, mimo toho, „v němž se zjevíla plnost Boží tělesné! Nikdo z Božích lidí není Bohem zjeveným v těle a nikdo z nich nemůže tělesně zjevit plnost Boží. To mohl pouze Pán Ježíš Kristus, který je od věčnosti Božím Symenum a má od věčnosti ve své Boží přirozenosti způsobilost Boha zjevovat v těle na věčnosti a dovedl zjevit Jej i v nejnepříznivějších podmínkách naši porušené pozemské časnosti a to ve zcela neomezené míře Jeho lásky. Naše způsobilost zjevovat Boha je teprve předmětem Božího výchovného vedení v procesu různých zkoušek, pokusuň a tříbení, bez nichž není a ani nemůže být řeči o skutečném růstu těch, kteří jsou od své přirozenosti porušení a nedokonalí. V tom je tedy podstatný rozdíl mezi námi a Pánem Ježíšem Kristem. Otázka „plnosti“ či „dokonalosti“ u Božího člověka není tedy totožná s „plnosti a dokonalosti Boží“, ale s maximální mírou jeho způsobilosti dát Bohu místo ve svém srdci a ve svém každodenním praktickém životě.

Víme, jaký vzácný život vítězné víry nad tělem, světem a satanem vedl Eliáš z milosti Boží před svou těžkou depresí pod jalovcem. Před ním nepovstal mocnější Boží člověk v slovu i v skutku, v němž a skrize něhož by se zřetelněji projevovalo Boží vedení a Boží moc! A nyní náhle vidíme pravý opak Božího vedení a Boží moci. Co je příčinou této zcela nepochopitelné a nepřirozené situace v jeho životě? Je to SLOVO JEZÁBEL! Připouští je ve své mysli, bere si je k srdci a věří mu. Tím je současně zastřeno a vytlačeno z jeho vědomí SLOVO BOŽÍ slovem Jezábel. Eliáš je jím ovládnut a tak podlehne satanovu vedení, aby zakoušel jeho moc ve svém praktickém životě právě tak, jako před tím moc Boží! Ze jde vskutku o satanovu vliv, vedení a moc, vidíme v těchto věcech: 1. Eliáš je veden na poušť, ale ne proto, aby se tam zabýval připravou k službě svým bližním neb někomu na té poušti posloužil (viz L 4:1–13, Sk 8:26–40, Zj 1:9!), ale proto, aby se tam zabýval sám sebou a dal

průchod své hořkosti — záporné kritice svých bližních i Boha s naprostou nechutí k jakékoli další službě!

Kolik věřících lidí se dalo zavést a žije na poušti duchovního živoření jen proto, že jim cenu a životodárný livil Božího slova zastírají a vytlačují jiné myšlenky, zájmy, obavy a úzkostlivá péče, takže nemohou chápát ani prožívat onu jedinečnou skutečnost, že „ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží“ (Mt 4:4)... Kolik tu bývá neoprávněných zklamání pro „poušť ve shromáždění“ a opouštění společného shromáždění kvůli tomu! Kolik je takových „jediných ještě zbývajících spravedlivých“, kteří „svou spravedlnost“ právě dokazují odsuzováním, opomíjením a přehlížením druhých a místo trpělivé a láskyplné služby se od nich oddělují! Tím ovšem pouze dokazují, že pro onu af již skutečnou či spíše domnělou poušť žijí sami na poušti, nemajíce chleba a vody ani sami pro sebe, natož pro druhé! Kolik tu bývá na druhé straně opět těch spokojených, kteří se oddávají svým „fatamorganám“, aniž by projevili nejménší smysl o boje Hospodinovu a službu lásky svým bližním, těch, jejichž tělo je sice ve shromáždění, ale jejich duch bloudí po pouštích! Pouští chybí živá voda se svým občerstvujícím lilem, nikde se nezelená požehnání růstu ani jeho ovoce, pakliže tě na ni zcela výjimečně neposlal Pán jako misionáře, aby tě učinil „studničí prýstíci se k věčnému životu!“ Ty vši, drahý bratře, sestro, že jsi na poušti svého duchovního života. Kdo tě na ni poslal? Co tam hledáš, co tam máš za práci, jakým úkolem jsi pověřen? Nemáš-li živou vodu k službě žíznivým, neb jsi pln pouze hořkých vod — jestliže nikomu nesloužíš, vrat se odtud! Poušť není institucí pro zemdlivání dítek Božích a pro „nalezení jejich jalovce“!

V tomto prvním případě Eliášova vedení na poušť se satan neprojevuje jako vůdce, ale jako typický svůdce.

2. Eliáš je oklamán poloprávou a zaměřením pouze na stinné stránky života Božího lidu. Satan mu namluvil, že je zcela opuštěn a sám. Přitom mu zatajil oněch „sedm tisíc spravedlivých, jichžto všech kolena neskláňela se Bálovi, a jichžto ústa nelíbala ho“ a zastřel onu rozhodující skutečnost Boží přítomnosti v jeho životě!

Kolik věřících lidí bývá právě na uvedené poušti svého duchovního života oklamáno „pravděpodobnou řečí“ (Ko 2:4), mistrným zneužitím Božího slova uváděním polopráv, výjimáním ze souvislostí neb zdůrazněním některé pravdy na úkor jiné pravdy (Mt 4:6–7, viz Lv 23:3, ale Ga 3:24–25, Ko 2:16–17, viz 1J 3:9, ale 1J 2:1–2, viz Ko 3:3, ale Ko 3:5 a Jk 3:1–2, viz Ř 4:2–5, ale Jk 2:21–26, viz Jk 1:13, ale Mt 4:1, viz 1Tm 3:16, ale Žd 5:7–9 apod.). Kolik Božích dítek se jednostranným zaměřením dostává do nestřízlivosti, v níž jsou hlubší pro poznání Boží pravdy, která je **v celém slově Božím** (Tt 2:7–8) a **v celosti učení!** Jak často se může stát, že právě ti horliví dospívají k přesvědčení o svém novém zjevení a poznání, o bloudění ostatních a o své duchovní výlučnosti. Ve skutečnosti jsou cisternami „otrávených vod“, které neslouží k životu druhým bloudícím po poušti, ale k smrti, působíce místo spojování rozdělování, místo pokče různice, místo milosrdenství soud, místo pokory povýšenost, místo lásky tvrdost a lhostejnost, místo služby bližním nečinnost...

V tomto druhém případě Eliášova oklamání se satan projevuje jako typický lhář a vyložený podvodník.

3. Eliáš je popouzen proti Bohu a jeho svaté vůli, aby vyjadřoval svou nespokojenosť s Bohem a jeho přezíráním hranic lidských možností, zejména však s nedostatkem Boží iniciativy v zápasu s mocí temnosti, jehož tíží nechává, ač všemohoucí, na bedrech slabého člověka!

Jak často jsou dítky Boží popouženy různými těžkostmi, protivenstvími, zklamáními, skutečnými či domnělými křivdami a různými provokacemi proti Bohu, ačkoliv je satan sám jejich původcem, a to pouze z titulu Boží vrchovanosti a všemohoucnosti! Kolik tu bývá stýskání, vyčítání, reptání, zjevné neposlušnosti a vzpoury místo tichosti, pokory, trpělivosti a odevzdanosti

do vůle Boží! Kdo ti dal právo vinit Boha za cokoliv, pochybovat o jeho dobrotě a lásce a odmítat chodit po jeho cestách pro nějaké tvé domnělé zklamání? Kdo tě okrádá o nejvzácnější příležitost právě v takových situacích oslavit Boha, jako jej oslavil právě jeho milý Syn a o ono požehnání v Ř 8:28?

V tomto třetím případě Eliášovy hořkosti se satan projevuje jako vzbouřec a zjevný Boží nepřítel.

4. Eliáš je zdánlivě opuštěn Bohem, štván a uštvan tak, že je syt svého života a žádá si smrti.

Nejsou mnohdy Boží dítky plny nervozity, neklidu, nepokoje, zmítání všechnými starostmi a úzkostmi, štvání z místa na místo svými domnělými povinnostmi a nezbytnými úkoly, představami o své nepostradatelnosti a ne-nahraditelnosti — a to i v díle Pána? Není často dítko Boží více zemlénno svou tělesnou horlivostí než skutečnými břemeny v práci pro Pána? Nejsou zase na druhé straně mnozí, kteří jsou štváni „zlým svědomím“ svých „dluhů lásky“ a zoufalým vědomím své naprosté neschopnosti a nemohoucnosti v čemkoliv Pánu a vůli jeho posloužit? Proč se necháš ovládat vědomím své býdy, nenapravitelnosti a naprosté zbytečnosti svého života, jehož utrpení může učinit milosrdný konec jedině smrt? Cožpak jsou nějakým měřítkem naši užitečnosti naše lidské síly a schopnosti, naše vnitřní pocity a stavby, naše skutečné či domnělé neúspěchy, nedostatek ovoce či „zlé svědomí“? Což nevíš, za jakou úžasnou cenu si tě Bůh pro sebe vykoupil, jakou náplň On dává tvému životu a jak očistil tvé srdce od „svědomí zlého“? (Žd 10:19–23).

V tomto čtvrtém případě Eliášovy nechuti žít — se nám satan jasně odhaluje jako „vražedlník lidských duší“!

5. Eliáš leží zcela vyčerpán a ochromen, neschopen cokoliv učinit, naprosto bezmocný a bezradný.

Jak vidíme, ležení je charakteristickým znakem současného Eliášova duchovního stavu. Kdo leží, buď odpočívá nebo lenoší. Má právo Eliáš odpočívat, když tentokrát není na svém místě a neplní svou úlohu, Bohem mu příkazávou? Tím méně má právo lenošit, neboť k tomu si ho Bůh dozajista nepovolal ani nepomazal a nevystrojil! Bratře, sestro, kdo má o to zájem, abys ležel — nepracoval v Božím díle, lenošil a hověl si ve svých zábavách a „rozptýleních“ nebo odpočíval po únavě svého „nicnedlání“, nebo, dokonce se vymlouval na to, že to „neumíš“, že „ti to nejdé“, že „pro to nejsi“, že „nemáš dary“, či dokonce — že „tě k tomu nevede Duch Boží“? Kdo má zájem, abys zakopal své hřívny, abys nevykupoval čas, abys nebyl na vinici a nedělal, abys chodil nevšímavě kolem dobrých skutků, které ti Pán denně připravuje v tolíka příležitostech vyznat, svědčit, potěšit, poradit, navštívit — sloužit slovem, skutkem a modlitbami? Což ti Duch svatý jasně neříká, jakou úlohu mají dítky Boží a učedníci Pána Ježíše na tomto světě? A jestliže ti to neříká, zdaliž jsi ho „neuhasil“ a „nedal místo dáblu“? Zdaliž jsi ho nezarmoutil hříchem a nejsi satanem spoután? (Viz 1Tm 2:1–4, Sk 1:8, 1Tm 2:2, 4:13–16, 2Tm 2:1–7, 3:17, 4:5, Tt 2:14, Ga 6:9–10, Ef 5: 14–16, Mt 21:28, J 9:4–5, 5:17 a nyní Ef 4:27, 1Te 5:19, Mt 16:21–27!) Vidíme jasně, že satanově jde o to, aby vyřadil dítky Boží z díla, které kazí jeho skutky a boří jeho království! Nemůže-li tě připravit o tvou spásu v Kristu, usiluje s velikým úspěchem o to, aby tě připravil o plnění tvého úkolu na této zemi, nebo tě alespoň připravoval řadou úskoků o drahotěnný čas, v němž si tě Pán chce použít, sám však horečně pracuje v díle zkázy, věda, že má krátký čas! (Zj 12:12).

V tomto pátém případě Eliášova ležení a neschopnosti sloužit Bohu je nám satan zjeven jako bezohledný násilník a otrokář, který dovede znamzdě zneužívat své moci, aby podmanil i věřícího člověka své vůli Bohu navzdory!

6. Eliáš je posléze „vysvobozen“ z býdy svého zoufalství „spásným spánkem“, v němž již žádnou bolest nevnímá, nic ho netrápí, na všecko zapomene, „všecko zaspí!“ Jakým hanebným podvodem je takový „lžispánek“, ve kterém je nejen kýzená úleva a odpočinutí od všech bojů, ale ve kterém mnohé lifbezne sny nahrazují naše nesplněné touhy a dávají únik z drsné reality! Ano, místo zapření sebe sama — „svobodu“, místo kříže — „blaženství a štěstí“,

místo následování Pána skrze utrpení k slávě — „slávu Páně“ bez jakékoliv sounáležitosti s jeho tělem — církvi a tudíž bez kázni, poslušnosti, pokory, odpovědnosti za sebe i druhé, bez jakékoliv „tíže závazků“ a nepříjemného práva druhých na vlastní svou službu! Kolik věřících lidí libě spí — „milují Pána“, ale bez lásky k bratru, „očekávají na Pána“, ale jsou hluší k jeho příkazům v Božím slově a neberou je prostě na vědomí, vybírajíce si z něho jen to, co jím v jejich rozpoložení právě vyhovuje, „radují se v Pánu“, ale nikdy s ním „nezastonají duchem“ nad mrtvými Lazary, aby za ně prosili, odvalovali kameny, dávali průchod moci Boží, která mrtvé z mrtvých krási a rozvazovali je od jejich „smrtelných rouch“ [J 11:33—36, 38—44], nikdy s ním nechťejí a ani nebudou chtít sdílet jeho pozemskou bolest (Mt 23:37, 26:38) a jít úzkou cestou vzhůru. Mnozí chtějí mít a znát slávu Pána Ježíše v radosti, pokoji, ovoci, moci, úspěšnostech, vítězstvích, chtějí s Ním sedět v nebeských oblastech, ale veškeré boje odmítají s poukazem, že je všecky vybojoval Pán za nás a zapomínají, že největší sláva a moc Páně se zjevila a zjevuje v jeho poslušnosti cesty kříže, že jiná cesta do nebe nevede a nelze ji přeskocit, že největší tvá sláva a zjevení slávy Boží tobě je v kříži, když pochopíš, že je ti to „z milosti dánou nejen v Něho věřiti, ale pro Něho i trpěti“ [F 1:29—30, 1 Pt 2:19—21], když pochopíš, že skutečná nesobecí láska — láska Boží nemůže žít na světě, kde je hřích a kde jsou jeho důsledky, bez utrpení soucitu nad hynoucími bližními a utrpení zápasu za jejich vysvobození!

Duchovní spánek je vždycky projevem sobectví a nelásky, které se nemusí vždy projevovat duchem světa, ale může vzít na sebe i „duchovní háv povznesnosti nad vše, čím trpí lidé a nad vše, co „bratrstvo na světě obklíčeje“ (1Pt 5:8—10, 2K 4:7—11) a považovat toto vše za projev nedostatku výry a neduchovnosti.

V tomto šestém případě Eliášova spánku je satan předveden jako mistrný podvodník, který neklame jen duchovně povrchní lidi, ale doveďe v rouše anděla světlosti svěst i horlivé duchovní lidi na cestu nestřízlivosti a duchovního spánku, v němž dávají přednost snům svých zbožných přání před realitou duchovního zápasu, k němuž nás Bůh povolal a v němž máme být věrni (2Tm 4:2—7, 1Tm 6:12, Ef 6:10—19)!

Ukázali jsme si šest typických metod, jimiž satan vyřazuje dítky Boží z bojů Hospodinových — z účasti na Jeho díle, které právě On svým učedníkům svěřil. Šestkou to ale nekončí a onu slavnou sedmičku jako počátek všeho nového má Bůh sám! Jalovec není koncem v životě Eliáše ani v tvém životě, drahý bratře — sestro, ale počátkem nové, dlouhé cesty, na kterou tě posílá Bůh a pro kterou ti dává všecky předpoklady svou milostí, milosrdenstvím a láskou! Kéž je i konec i s tvým jalovcem! Chceš zůstat pod ním i nadále a zůstat neduživým, neužítečným a — jalovým?

(Pokračování) Kk

Bůh není viněn

Jistý evangelista šel s jedním holičem nejchudší částí města Chicaga. Všude kolem nich byla chudoba, špína a neporálek. Holič v této situaci prohlásil: „Kdyby byl Bůh láskou, pak by něco takového nemohlo existovat. Bůh lásky přece nemůže připustit takovou bidu!“

Po chvíli potkali zpustlého mladíka s dlouhými, špinavými vlasy, nedbale rozhrozenými po ramenou a s divoce rozruchaným plnovousem.

„Vy nejste dobrý holič“, řekl evange-

lista, „jinak by takoví lidé neběhali kolmo...“

„Jak to?“ rozhořčil se holič. „Kdyby ke mně přišel, krásně bych ho ostříhal a oholil. Copak já mohu za to, že ke mně nepřijde?“

Bůh je láска a tuto svoji lásku k člověku dokázal jedinečným způsobem. Svého Syna učinil člověkem a vydal jej v oběť za mé i tvé hřichy na Golgotském kříži. A Pán Ježíš volá: „Kdo žízní, přijd, a kdo chce, nabeř vody života zdarma“ (Jz. 22:17). Ale musíš k Němu přijít. Chce tě učinit šťastným. Nechceš-li přijít, pak je to tvá škoda. Pak to není Boží, ale tvá vina.“

Přel. P. Kimmer

MANA

Počátkem letošního roku mne zaujala zvláštní zpráva v novinách. Pod nadpisem ZAJÍMAVÝ NÁLEZ VE STÁTNÍM ARCHÍVU bylo uveřejněno:

Zajímavý nález ve Státním archívu

Konzervátor Státního archivu v Opavě Josef Skrobánek nalezl při restauraci starých vazeb rukopisů již mnoha zajímavých a cenných písemností a neznámých tisků, které byly použity starými tiskáři slepením jednotlivých listů jako výplň místo dřevěných desek pro celokožené vazby knih.

Při restauraci starého urbáře z konce 16. století našel mezi stepenými listy i český tištěn letákové noviny formátu 32×24 cm. Leták nadepsaný „Welmi diwne Videne“ popisuje záříčné padáni many z hustého oblaku dne 14. června 1570 u nějakého městečka v Dolních Rakousích a současně u jiného v Bavorsku. Bylo to v takovém množství, že lidé ji mohli na poli sbírat misami.

List je ilustrovaný kolorovaným dřevorytem a tiskl jej známý olomoucký tiskár Šebestián Olivetský. Výtisk je téměř neporušený, pouze na jednom okraji je příznačný 3 cm okrajce úplnosti textu poněkud narušena.

Pro dějiny města Olomouce a českých knihtisků je o ceně neznámý letákový tisk, který byl dan k dispozici komisi pro soupis starých českých tisků. (mh)

List je ilustrovaný velkým kolorovaným dřevorytem a tiskl jej známý olomoucký tiskár Šebestián Olivetský. Výtisk je téměř neporušený, pouze na jednom okraji je příznačný 3 cm okrajce úplnosti textu poněkud narušena...“ (Nová svoboda, 8. 1. 1973).

Ctenářům Písma při slově MANA (tak podle Slovníku cizích slov, jinak v překladech Bible i slovnících je MANNA) vybaví se v mysli ihned obraz o putujícím Izraeli z Egypta do zaslíbené země a o tomto druhu chleba, kterým Bůh zásoboval putující národ 40 let. O maně čteme v těchto verších Bible:

Ex 16:15 — Man je toto. Nebo nevěděli, co by bylo.

16:21 — tedy se ta mana rozpouštěla

16:26 — nebude bývat many v ní

16:32 — naplní gomer tou manou

16:31 — nazval pak lid izraelský jméno toho chleba man

16:33 — vsyp do něho plné gomer many

16:35 — jedli pak synové Izraelští manu za čtyřicet let, dokudž nevesli do země, v níž bydlet měli; manu jedli, dokudž nepřišli ke končinám země Kanaanské,

Nu 11:6 — nic jiného nemá, kromě tu manu před očima

11:7 — mana pak byla jako semeno koliandrové

11:9 — když pak sestupovala rosa na vojsko v noci, tedy sestupovala také i mana

Dt 8:3 — potom tě krmil manou

Joz 5:12 — i přestala mana na zejtří, když jedli z obilí té země, a již více neměli

synové Izraelští many

Neh 9:20 — many své také neodjals od úst jejich

Z 78:24 — dřsil na ně manou ku pokrmu

J 6:31 — otcové naši jedli manu na poušti

6:49 — otcové vaši jedli manu na poušti a zemřeli

Zd 9:4 — věderce zlaté, mající v sobě manu

Zj 2:17 — tomu, kdož vítězi, dám jistí tu manu skrytu.

Je mana, o které jsme četli v těchto verších Písma, totéž co mana, padající z hustého oblaku v roce 1570 v Dolních Rakousích? Je možné, abychom se i dnes někde na světě setkali s touto manou a mohli ji ochutnat? Co o tom říkají vědci?

-

a) Ve Slovníku cizích slov (SPN 1966) je uvedeno o mané:

Biblický pokrm Židů na poušti, stélky jednoho druhu pouštního lišejníku. Stélka je soubor cévních svazků v ose cévnatých rostlin (tamtéž).

b) V knize Z. Kosidowski: Čo rozprávajú proroci (Obzor 1971) se o biblické maně říká:
Roku 1927 zoolog Hebrejskej univerzity v Jeruzaleme Bodenheimer počas návštavy Sinajského poloostrova narazil na istý druh tamarišky, ktorá v jarnom období v dôsledku uštipnutia hmyzom vylučuje sladkastú tekutinu; tá na vzduchu rýchlo tuhne v podobe bielych gulôčok, podobných ľadovcu. Túto pochúťku miestni Beduini veľmi obľubujú a s príchodom jari vychádzajú v húfco do stepi, aby zbierali biele lepkavé gulôky, tak ako my zbierame jahody. Jeden človek dokáže nazbierať pol druha kilogramu denne, a teda dostatočné množstvo na ukojenie hladu. A čo je zaujímavejšie – pouliční predavači v Bagdade dnes ponúkajú na predaj sladkú živici tamarišky pod názvom „man“. Vo svetle týchto objavov biblická mana prestáva byť zázrakom. Možíš poznal z čias výhnanstva jej výživnú hodnotu a vďaka tomu mohol ľou nakŕniť Izraelitov.

c) Z knihy W. Kellera A Biblia má predsa pravdu, citujeme:
Následujúca správa očitého svedka je temer päťsto rokov stará: „Vo všetkých údoliach okolo celého vrchu Sinaj možno nájsť ešte v týchto časoch nebeský chlieb, ktorý mniší a Arabi zbieraní, ponechávajú si a predávajú pútnikom a cudzincom, ktorí tam prichádzajú“, takto piše anno 1483 mohučský dekan Breitenbach o svojej púti na Sinaj. „Tento nebeský chlieb padá zarána predo dnom práve tak ako rosa alebo inovať a visí v kvapôčkach na tráve, na kameňoch a na konároch stromov. A je sladký ako med a keď ho jeme, lipne a lepi sa na zuby a kupujeme z neho veľa kúskov“.
Roku 1823 uverejnil nemecký botanik G. Ehrenberg správu, ... že známa mana nie je nič iné ako sekret, ktorý vylučujú tamariškové stromy a kriky, keď sú nabodené istým druhom vošky, udomácnenej na Sinaji!
O sto rokov neskôr odštartovala riadna manová expedícia ... Padanie many závisí od príaznivého zimného dažďa a je každý rok iné... Výsledky ich výzkumu potvrdili údaje Ehrenberga ... Tamariškám s manou sa ešte vždy dari na Sinaji a pozdiž Arabskej púšte až po Mŕtve more.
Potialo výsledok prírodnej vedy. Otázka však, ktorú si tu musíme položiť, znie: Nedosiahlí sme to hranice možnosti bádania a nenachádzame sa tu už v oblasti práve „neprebádatelného“, Božieho zázraku?

d) A konečne Biblický slovník A Novotného z r. 1956:
„V arabštine man znamená dar. Vedle kŕpelek a vody byla mana skutečně největším darem, jenž znázorňuje zvláštní Boží péči o izraelský lid na poušti nejen tim, že stačila tak velkému množství, ale před sobotou napadala dokonce dvojnásobně ... Badatelé se domnívají, že jde o lišejník Lecanora esculenta, který hojně roste na asijských stepích a bývá pokryt malými, jako pšeničnými zrnceky, zevně světle hnědými, uvnitř bílými. Ale žádný z těchto výkladů není plně práv biblickému podání a jeho srozumění ...“

Nechme vědce s jejich názory a vraťme se raději k Písmu.
1. Uvědomujeme si, že pouští z Egypta do Kanáánu putovalo pěšky 600 000 mužů (Ex 12:37) a nejméně čtyřikrát více ostatních, tj. žen, dětí a ostatního lidu, kteří se k tomuto národu „pridali“. Procházelou pouští, kde nebylo stébla, kapky vody, žádného viditelného životy. Nevěra mohla říci: „Z čeho budou živí tři miliony lidí? Kdo jim ukáže cestu pouští? Jak budou zásobováni vodou, která je v pouštích nezbytná pro udržení života? Kde jsou válečné zásoby?“ Jedině vira mohla odpovědět: „Byl zde

Búh!" Všechno bylo zahrnuto v této jediné větě! Búh zajistí alespoň milión litrů vody, 10 milionů litrů many a 300 tun masa každý den. Každý den ráno kromě soboty nasbírali na hlavu 1 gomer many, tj. 3,6 litru (viz Biblický slovník) a v pátek dokonce dvojnásobné množství, aby zbylo i na sobotu.

2. Mana byla zajistěna na každý den (kromě soboty) po čtyřicet let (Ex 16:35). Bez ohledu na počasí. V pátek dvojnásobný díl a v sobotu marně manu hledali, nebylo jí (Ex 16:25). Může takto příroda regulovat „dódávku“ chleba sama? Rozehnává přírodu, zda je pátek či sobota? Kdyby mana byla závislá na hmyzu a nějakých keřích či stromech, byl tento hmyz tak vycvičen, že v sobotu měl „volno“?

3. Když Mojžíš a nebo kdokoliv z lidí považoval manu za něco přirozeného, s čím se lze potkat v poušti kdykoliv, nebyli by se ptali: „Man hú?“, co je toto (Ex 16:15)? Vždyť synové Jákobovi putovali několikrát poušti do Egypta za Josefem a nikde o maně nectěme.

4. Když někdo neposlechl příkaz Hospodinů a odložil si manu na další den, nebyla k jídlu, protože zčervívalo (Ex 16:20). Ale je jisté, že mana odložená v pátek pro sobotu se nezkažila a mohli ji jísti. Rovněž mana, která byla ve vědecích uschovávána v truhle smlouvy. Toto nelze vysvětlit přírodním úkazem.

5. Mana byla tak čistá a jemná, že nemohla snést dotyk se zemí. Padala na rosu a musela být sebrána před východem slunce. A nyní se můžeme vrátit k padání many v červnu 1570. Padala z oblaku a nebylo k tomu zapotřebí tamarišky a příslušného hmyzu. Tak padala mana na každém místě, kde se Izrael nalézal, pokud nevešle za Jordán a nezačal jít z plodů země.

Tak k nám mluví Slovo Boží. Tímto jsme neminili oponovat badatelům, vědcům či jiným odborníkům v oblasti přírodních věd. Oponujeme vlastnímu rozumu, který se snaží všemu porozumět, pro všechno najít reálnou odpověď. Proto ve vztahu k zprávám Bible si člověk dává tolík otázek. Rozum však nemůže dostat uspokojivé vyluštění otázky, protože Boží Slovo lze přijmout jedině vírou! Tak jako lidé věří, že zpráva z r. 1570 je pravdivá, i my věříme, že Bible má pravdu, a nepotřebujeme k tomu důkazů.

Na závěr se ještě zastavme u novozákonného pohledu na manu. Pán Ježíš dvakrát hovoří o maně (J 6:31, 49). Manu, kterou Bůh dával Izraeli, nemohl Egyptan ocenit, ani se ji živit. Jenom ti, kteří byli pokřtěni v oblaku a moři, mohli se touto manou sýtit. A právě tak je tomu i dnes. Nevěřící člověk nemůže pochopit, jak může věřící křesťan žít bez radovánek světa – pití, kouření, zábav atd. Potrava křesťana leží mimo oblast nejostřejšího pohledu přirozenosti. **Kristus je pro něho tím chlebem z nebe sestupujícím. Kráčí v Jeho šlepejích.**

Ve svatyni byla nádoba s manou v množství, odpovídající mře pro jednoho člověka. Jak vzácná památka na Boží věrnost! On je živil na poušti, chránil, vedl a dovedl do zaslíbené země. Bůh je věrný, On splní své sliby! Mana se nemohla ve svatyni zkazit, cervi ji nemohli zničit. Důvěřujeme našemu Bohu, že splní i při nás své sliby? Věříš, že **On tě povede, když Mu svěříš svůj život?** On tě nemůže zklamat, protože je věrný!

Izraelita musel manu sbírat každé ráno kromě soboty. Tak je tomu i s křesťanem. Máme nasbírat tolik mny, abychom s ní vystačili na dnešní den. **Křesťanství, to není známost Bible, neděláme si sbírku minění a názorů, vědomosti.** Sytíme se v obecenstv s naším Pánem Ježíšem proto, abychom právě v tento den byli silní. Zitra se musí svítit opět. Do každenného jednání se tak přenáší Jeho síla, milost i láska.

Budeme našemu Bohu vděční za Jeho nevýslovny dar v Pánu Ježíši, který je nyní pro nás životem, pokojem, silou i pokrmem na každý den.

Nic tak nezaháni bázeň a pochybnosti, jako pohled do slávy Boží

Mluvíme-li mnoho o svém soužení lidem, jsme v nebezpečí, že o něm málo mluvíme Bohu.

LÁSKA PÓVEDALA: NENÁVIDÍM!

Láska je antipól nenávisti.

Láska miluje,
hreje,
svieti,
zabúda
a znáša
všetko.

Je najväčšia.

Láska je Boh

Láska Je Pán Ježiš Kristus.

Láska je antipól nenávisti.

A predsa Láska povedala:
— Nenávidím ...
Nenávidim hriech
a neprávost ľudi
čo vedome

ju păšu.
— Aj bezbožnosť nenávidím —
— povedala Láska.

Sestoro vecí
nenávidím:
— Oči vysoké,
jazyk lživý
a ruky
prelivajúce krv
nevinných.

Nenávidím
srdečie,
v ktorom sa rodia
myšlienky nepravosti,
aj nohy,
čo rýchlo bežia
ku zlému.

Nenávidím
klamstvo svedka
a rozsievacia rôznic
medzi bratmi ...

Nenávidím
pozlátko slávnosti
kde pre lesk
formality

do vzduchoprázdnia
odletela

úprimná
podstata.

Pretože lápež
nenávidim,
nenávidím
lápež lásky.

Ked' rodina sa trhá
na franforce
a deti placú,
kým otec s matkou
pred svetským súdom
opúšťajú
posvätný slub
manželstva.

Láska povedala:
— Nenávidím
skutky mikulášencov.

Pretože
dobroty
pod pláštom svetla,
a lásky

vravia nimi:
— Nenávidime ťa, Láska ... !

Láska miluje.
Hreje.
Odpúšta,
aj znáša všetko.

Láska vravi:
— Milujem ťa, človek,
moje diefa.
Pre samu lásku
k tebe

vratím:
— Nenávidím ...

-jk-

VERIACI A JEGO FYZICKÉ TĚLO V BUDÚCOM ŽIVOTE

Spasenie človeku zaistuje nielen postavenie pred svätým Božím zákonom a jeho prítomný život na zemi vo vzťahu k hriechu a spravodlivosti, ale zahrňuje aj opatrenie týkajúce sa jeho fyzického tela po smrti. To prvé, čo v spasení veriaci človek má, je ospravedlnenie; akt ktorým Boh sníma z veriaceho hriescu vinu a trest za hriech, a udeľuje mu pozitívnu spravodlivosť v ktorej kresťan stojí sprostený odsúdenia a viny, spravodlivý pred Božím zákonom pre časnosť i večnosť. Toto je „súdna záležitosť“. Ďalším opatrením je posvätenie; akt ktorým Boh láme moc prebývajúceho hriechu, vkladá Božiu prírodzenosť a dáva veriacemu Sväteho Ducha, aby v ňom trvale prebýval. Za týmto nasleduje trvalý proces, počas ktorého je hriech vlyčovaný zo života kresťanovho, a na jeho mieste Duch Svätý produkuje spravodlivosť podľa toho, ako veriaci s Ním pri tomto diele spolupracuje. Tretím opatrením je oslavenie; akt ktorým Boh premení fyzické telo veriaceho pre večnosť, ktorá stojí pred nami; — o tomto si teraz niečo povieme.

Sú štyri zmeny, ktoré sa s fyzickým telom veriaceho uskutočnia.

Prvá sa týka pôsobnosti tela a osoby, ktorá ho vlastní. V 1K 15:44 nás Pavol informuje, že naše prítomné telo je telo duševné, a budúce bude duchovné. Grécky výraz pre „duševné“ je psychikos. Souter vo svojom Lexikone ho definuje ako princíp života a bázu jeho citového aspektu, označujúci prítomné telo, na rozdiel od vyššieho života“. Moulton a Milligan v ich slovníku „Vocabulary of The Greek Testament“ uvádzajú použitie tohto slova v jednom svetskom dokumente vo vete, „Moje ľudské prirodzené sily“. Podstatné meno psyché (duša) definujú ako „sídlo pocitov a žiadostí“. Uvádzajú príklady jeho použitia vo veteach: „Výtrvale sužoval moju dušu svojmu otrokovi Antilovi“; „Napomínam ťa, môj pane, aby si nevpustil žiaľ do svojej duše, lebo by si priviedol pohromu na svoj majetok“. Je použité aj v dopise jedného kresťana vo vete, ktorá pripomína slová 1 Te 5:23. Veta znie: „našmu Bohu a milostivému Spasiteľovi a jeho milovanému Synovi, aby ostríhali naše telo, dušu a ducha“. Z týchto príkladov si môžeme vykonštruovať vlastnú definíciu slova psyché. Je to časť človeka, ktorá vie, uvažuje, chce, žiada a cíti. Má vztah k vôle, citom a rozumu. A tak fyzické, t. j. duševné (psychikos) telo je také telo, ktoré je prispôsobené životu, v ktorom pôsobenie vôle, citov a rozumu prevláda v tom zmysle, že tieto ovládajú väčšiu časť sveta človeka, veci priestoru a času, veci ľudského života tu na zemi.“

Avšak telo, ktoré bude mať veriaci po smrti, je **telo duchovné**. Grécky výraz je **pneumatisos**. Thayer toto slovo definuje ako „tú časť človeka, ktorá je pribuzná s Bohom a slúži ako Jeho nástroj a orgán“. Je to tá časť človeka, ktorá mu sprostredkuje vedomie Boha. V tomto zmysle živočisne stvorenstvo nemá **pneuma**, alebo ducha. Svojim fyzickým telom si človek uvedomuje svet, svoju dušou si uvedomuje seba, a svojim duchom prichádza do styku s Božími vecami. Oslavuje Boha pomocou svojho ľudského ducha, t. j. vtedy, keď duch je pod vplyvom moci Ducha Svätého. On slúži Bohu tým istým spôsobom. Toto pritomné telo je usporiadane tak, že je výkonným orgánom duše. Budúce fyzické telo bude uspôsobené tak, že bude výkonným orgánom ducha. V tomto terajšom živote väčšina nášho času a činnosti sa sústredí okolo vecí času a priestoru, práce a životbytia, tvorivej činnosti, rekreácie, hmotného sveda. Avšak určujúcim faktorom, čo do charakteru života duše, mal byť ľudský duch; predsa však je činný iba v málom úseku času, keď oslavujeme Boha, študujeme Písma, modlíme sa, slúžime Slovom, evanjelizujeme a pod. V budúcom živote budú však podmienky iné. Duševný živat, ako ho poznáme teraz, bude vecou minulosť. Budeme plne zamestnaní Bohom, službou Jemu a Jeho oslavou. Naše telá budú uspôsobené novému životu. Budú zmenené tak, aby boli výkonnými nástrojmi ľudského ducha. Aká bude povaha tejto zmeny, o tom Biblia mlčí.

Druhá zmena, ktorá sa s fyzickým telom uskutoční, spočíva v tom, že to bude telo neporušiteľné a preto nesmrteľné. Pavol hovorí: „Lebo toto porušiteľné musí obliecť neporušiteľnosť, a toto smrteľné obliecť nesmrteľnosť“. Toto pritomné telo nesie v sebe smrť, nemoci, zánik. Unavuje a vycerpáva sa. Časti z neho sa dajú odobrať pri operácii alebo úrade. Budúce fyzické telo nebude podliehať smrti, slabostiam, deformáciám, nemociam. Časti ktoré boli odstranené, budú obnovené. Aký to bude požehnaný stav, mať telo, ktoré nikdy nezomrie, v ktorom nebude prebývať hriešna prirodzenosť, ktoré sa nikdy neunaví a nevycerpá, ktoré nikdy nepociťí bolest!

Tretia zmena sa bude týkať zloženia tela. Naše pritomné telo sa skladá z mä-

sa, krve a kostí. Princíp jeho života je v krvi. Mojžiš poznal túto skutočnosť, a vyjadril ju o viac než 3 000 rokov skôr ako ju objavila lekárska veda: „Duša tela je v krvi“ (Lv 17:11). V našom budúcom fyzickom tele bude **iný princíp života**. Telo nebude obsahovať krv. Bude mať iba mäso a kosti. Pavol hovorí (F 3:21) o Pánu Ježišovi, „ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si môže aj podriadiť všetky veci“. Rozšírený preklad by znel asi takto: „Ktorý premení naše ponížené telo (t. j. ponížené pritomnosť hriechu a smrti), premeniac ho čo do vonkajšieho výrazu na telo Jeho slávy, v súlade s energiou, ktorou je schopný podriadiť si všetky veci“. Naše budúce telo bude podobné telu, aké Pán vlastní teraz. On nám o tomto tele povedal niečo vlastnými slovami v Lk 24:39: „Vidzte moje ruky i moje nohy, že som ja sám, ten istý. Dotýkajte sa ma a vidzete, lebo duch nemá tela a kostí, ako vidíte, že ja mám“.

Tu vidíme niekoľko zaujímavých vecí ohľadne tela nášho Pána. Hoci bolo dokonalé, sú na ňom znaky po klincoch, ktorými boli Jeho ruky a nohy pribité o križ. To kvôli identifikácii. Telo, ktoré mal nás Pán po zmŕtvychvstani, bolo to isté telo čo i pred ukrižovaním, v ktorom i zomrel. V budúcom živote budeme mať to isté telo čo teraz, ale bude premenené. Keďže to je pravda, budeme mať ten istý výzor tvári, avšak všetky stopy ktoré do nich vyryl hriech, budú z nich vymazané. Budeme jeden druhého poznaf.

Po druhé, telo nášho Pána bolo pevné, fyzické telo. Učenici sa ho dotýkali svojimi rukami a zmysel hmatu ich ubezpečil o jeho realite a zložení. Ján píše: „To, čoho sa naše ruky dotýkali za účelom preskúmania“ (rozšírený preklad) (J 1:1). Tu používa to isté grécke slovo čo Lukáš pri reprodukovaní slov nášho Pána. Bolo to teda telo, ktoré zodpovedá hmatovému zmyslu, zložené z pevnej látky. Naše telá budú tiež také.

Po tretie, bolo to telo z mäsa a kostí, ale zmenené čo do zloženia. Naše budúce telá budú tiež z mäsa a kostí, toho istého mäsa a kostí, ktoré máme teraz, ale čo do zloženia, budú zmenené.

Po štvrté, bolo to zrejmé telo bez krve. Keby telo nášho Pána po zmŕtvychvstani

bolo malo krv, bol by sa Pán o tom zmienil, keď hovoril o mäse a kostiach. Jeho vzácná krv zaplatila trest za twoje i moje hriechy. Peter hovorí, že my, kresťania, boli sme vykúpeni drahou krvou Kristovou. Keďže po zmŕtvychvstani telo Pána neobsahovalo krv, muselo mať nový princíp, ktorý ho oživilo. Naše budúce telá budú mať nový princíp života.

Po piate, nás Pán vo svojom fyzickom tele z mäsa a kostí prechádzal cez kamenné múry domu, v ktorom boli učenici zhromaždení. Dvere miestnosti boli zatvorené. My budeme schopní toho istého. On mal nové sily pohybu. Mohol sa urobiť neviditeľný, alebo viditeľný, podľa svojej vôle. V jednej minute bol tu, v druhej inde. Tak tomu v budúcom živote bude i s nami.

Nakoniec, **štvrtá zmena** sa týka odevu tela. Telo nášho Pána po zmŕtvychvstani nepotrebovalo odevu na prikrytie, ale malo rúcho, ktoré bolo produkované zvnútra. Po zmŕtvychvstani nebolo telo nášho Pána zaodiate do šiat. Jediný odev, ktorý vlastnil vo chvíli svojej smrti bol mu vzatý. Rúcho do hrobu zanechal v hrobke Jozefovej. Vystúpil cez kamenné steny hrobu pri zmŕtvychvstani, zaodiatý do

nového rúcha, ktoré bolo tvorené zvnútra. Všetko toto je zahrnuté v gréckom slove, ktoré Pavol používa vo výroku F 3:21, preložené ako „súpodobný“; je to slovo **morphé**, ktoré sa vzťahuje na vonkajší výzor, ktorý nie je udelený zvonka, ale má svoj pôvod vnútri, a je pravým vyjadrením vnútorej povahy bytosť. Toto v prípade nášho Pána bolo rúcho slávy, závoj slávy, ktorý zaháoval Jeho telo po zmŕtvychvstani. Na hore Premenenia tvár a odev nášho Pána žiarili svetlom, ktoré pochádzalo zvnútra. Svetlo tomuto podobné zaháovalo aj Jeho telo po vzkriesení.

Podobne, ako vtáci sa prikrývajú nádherným perím, ktoré má svoj pôvod vnútri, alebo zvieratá kožou, tak teda i v budúcom živote, budú si veriaci zaháovať telá do závoja slávy, do rúcha svetla, ktoré bude vychádzať z nich.

Zhríme teraz záverom našu informáciu o budúcom tele veriaceho. Bude to telo neporušiteľné a nesmrteľné. Bude z mäsa a kostí, ale nebude obsahovať krv. Bude mať nový princíp života, ktorým bude oživované. Bude to telo, ktorého odev bude mať svoj pôvod vnútri.

Prel. -mk

OD APOŠTOLŮ K DNEŠKU

7. Zbilancování

Zjevení 3:14–22

Zde Pán církve vystupuje jakožto AMEN. Slovo je hebrejského pôvodu a podľa toho sa prekladá, o jakou souvislost jde. Lze je preložiť takto: spolehlivé, spolehlivost; pravdivé, pravdivost; jistě, jistota. V této souvislosti se hodí prívlastek **spolehlivý**. „Takto praví Spolehlivý, Svedek věrný a pravdomluvný (=aléthinos), Počátek stvoření Božího“. Jde o stvořiteľské dílo Hospodina Boha, Pána nebes a země, takže není možno říci, že slovem Počátek je vyjádřen fakt, že Pán Ježiš je Stvořitelem

nebes a země anebo že Bůh jej stvořil na počátku svého stvoření. Existence Pána Ježíše před jeho vtělením záležela v Slovu, s nímž se Bůh ztotožňuje. V původním textu Nového zákona zní Slovo řecky Logos, takže má i tyto další významy: propočet, uvážení, záměr, myšlenka apod. Počátkem stvoření Božího tu bylo tedy promyšlené uvážení, že v plnosti času se uskuteční vtělení Ježíše Krista, skrze nějž Bůh výkoupí a záchraní člověka, jenž si svůj pád a svou ztracenost zavínuje sám. Všechno bylo stvorené za předběžného promítnutí této velké Boží myšlenky: bez ní nebylo nic učiněno, co učiněno bylo (J 1:1–3; Ko 1:14–16). S takovým důrazem se Pán Ježíš obrací na hlasatele sboru v Laodicei. Tento silný důraz má tedy svůj velký význam. Je to důrazné upozornění na skutečnost, že všechna práce sboru není **nic** platná, konají-li ji křesťané ve stavu **vlažnosti**. – „Kéž bys byl studený!“ – tj. kéž bys byl raději vůbec chladný vůči Kristu, než abys vůči němu byl vlažný. „Takto však, že jsi vlažný, že totiž nejsi ani studený, ani horký, hodlám tě vyplivnout ze svých úst“. To má dvojí význam: 1. takový hlasatel nebude mít morální právo být Kristovými ústy, tj. nebude moci právem hovořit v jeho jméně; 2. bude-li přesto tvrdit, že takto hovoří, nebudu to informovaní lidé brát vůbec vážně, budou to pokládat za zcela bezcenné, jako je bezcenné to, co někdo vyplivne ze svých úst.

„Ríkáš: jsem bohat, zbohatl jsem a naprosto nic (=uden) nepotřebuji. Nevíš však, že jsi ubohý a politováníhodný: jsi totiž chudý, slepý a nahý“. To je hrozná duchovní bilance! Je naprosto pasivní. K vyrovnaní těchto strašných pasív je nutno mít: 1. zlato přepálené ohněm, tj. víru v Krista přepálenou ohněm kritiky nebo protivenství (1Pe 1:6–8); 2. bílý šat, tj. chování podle zásad lásky; viz výklad k Zj 3:1–7. a 3. oční mast, tj. pomazání **Duchem pravdy**, uvádějícím ve veškerou pravdu, takže takový křesťan vidí i do věcí, které pro jiné lidi jsou zahalené (J 16:13; 1J 2:27). „**Nákup**“ těchto hodnot je třeba učinit přímo u Pána Ježíše podle jeho podobenství o kupci a vzácné perle; kupec prodá všechno, co má, aby měl zač koupit velmi drahou perlou. **Viz i Lk 14:33.** – Ježíšova slova: „Usvědčuji (=elengchó) a vychovávám (=paideuo) všechny ty, které miluji“, jsou potěšitelná pro každého, kdo změní své smýšlení a stane se jeho horlivým následovatelem. On svou lásku v tomto palčivém případě projevuje ještě jiným způsobem: stává u dveří našich srdcí nebo svědomí a na ně klepe. Kdo si uvědomí, že je to Pán Ježíš a otevře mu dveře, při tom se naplní jeho slib: „Vejdou k němu a pojím s ním a on se mnou“. Při společném jidle se totiž stává vzájemný vztah člověka k člověku otevřenějším a krásnějším, než bývá jindy. A tak je tomu i při duchovní hostině s Pánem Ježíšem. **Závěr:** Protože vyrovnaní pasív duchovní bilance je záležitost velmi závažná a dalekosáhlá, platí pro **vítěze** tohoto zbilancování velmi významný příslib: „Kdo zvítězí, tomu dám, že se mnou zasedne na mému trůnu, jako i já jsem zvítězil a zasedl jsem se svým otcem na jeho trůně“. Úžasné veliké zaslisení! A zčásti se má naplnovat již ze křesťanova života na této zemi. (J 1:12; R 6:4; Ef 2:4–7; Ko 1:12–13). „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím“.

Přehled dějinného průběhu v 7. údobí

Slovo Boží dané ústy proroků utvářelo dějiny Izraele a Slovo Boží dané ústy Ježíše Krista utváří dějiny křesťanstva. V kap. 2–3 Zjevení je toto Slovo tak typicky zhúštěné, že by se vynecháním toho, co bylo vysloveno na adresu sboru v Laodicei, staly celé církevní dějiny nepochopitelnými. Nemůžeme proto jinak, než se ptát, jaký odraz měla a má Slovo Zj 3:14–22 v 7. údobí dějin křesťanstva. Tím, že jsme si **obě** tisíciletí rozčlenili typicky do sedmi údobí, stává se pro nás **nemožným** toto údobi pomíntout, vyhnout se mu a tak **zamlčet pravdu** tohoto úseku dějinného průběhu. Existuje totiž mnoho příruček k církevním dějinám, které se prostě tomuto údobi vyhnuly.

a) **Údobi 890–1030.** Jako je nemožno být současně horkým a studeným, tak je nemožno současně sloužit Bohu a mamonu (Mt 6:24). Církve vládnoucí se však o tuto nemožnost pokusily a nakonec ztroskotaly. Církve na východě na konci I. tisíciletí dospěla k tomu, že už nic nepotřebovala. Měla nádherné chrámy, bohatou liturgii (bohoslužebnou obřadnost), početné kněžstvo v čele s metropolitními patriarchy, svou ortodoxii (pravoslaví čili pravověrnost náboženských názorů) a svého císaře, jenž

trníl současně i jako nejvyšší mocenská autorita církve. Toto bohatství sloučené s křesťanskou ideologií mělo za následek duchovně mravní **vlažnost**, v níž nebylo možno konat skutečnou službu Ježíši Kristu, Pánu církve, jenž řekl: „Jestliže mi kdo slouží, at mě následuje... Kdo nebene svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoděn“ (J 12:26; Mt 10:38). Vnějkově zbohatlá církev **nemohla** Ježíše Krista následovat, nemohla mu sloužit. On proto klepal u jiných lidských srdcí. Paulikiáni mu tyto dvere otvírali. On k nim vcházel a míval s nimi úzké obecenství. Z tohoto obecenství vyčázel posilnění a stávali se vítězi v oblasti duchovně mravního bilancování. Pro cirkevní ortodoxii se to stalo okolnosti velmi nepohodlnou a nebezpečnou. Proto k návrhu antiochijského patriarchy Theodora dal císař Jan Tsimiskes r. 969 prý až sto tisíc paulikiánů z Arménie přesídlit do Trácie. Byla to velká posila nejen pro arménské paulikiány, kteří tam již sídlili od polovice 8. století, ale hlavně pro paulikiány bulharské, takže pop **Bogomil**, jenž se za vlády bulharského cara Petra (927–969) stal paulikiánem, se pak dal do tak horlivé činnosti a stal se tak horlivým mluvčím všech bulharských paulikiánů, že se jím začalo říkat **bogomilové**. V duchovně mravním ovzduší společnosti **trnili** tedy bogomilové, a ne patriarchové, ani carové, ani císařové. Toto cirkevníké zbohatlictví bylo odkázáno na svou **pasivní** bilanci.

Na západě v tomto ovzduší trnili **bezejmenní** křesťané (nástupci bývalých donatistů) a ne biskupové, králové a papeži. Profesor K. Heussi ve svém Kompendium der Kirchengeschichte uvádí, že v poměrně krátké době, v letech 896–963, se na pařížském trůně vystídal až 20 papežů, dosazovaných mocenskými klíkami římských šlechticů. Urputný zápas o tento trůn byl spojen občas s vraždami a vesměs s úplatkováním bez ohledu na mravní a kulturní kvalifikaci kandidáta. Prof. J. H. Kurtz (Lelirbuch der Kirchengeschichte I.) nazývá 10. století **saeclum obscurum** (věkem temna). K takové bilanci se vnějkově zbohatlá církev západní dostala cestou **své** duchovně mravní vlažnosti.

Nembylo možno brát vážně, co takto zvlášnělá církev říkala, i kdyby se byla tisíckrát odvolávala na to, že hovoří jménem Kristovým. V údobí, v němž se nashromázdí taková **pasiva** výsledků církevnědějinného průběhu, v údobí **takové bilance**, nastává epochálně politický **přelom doby**. Od nastoupení diktatury římského vojevůdce **Sully** r. 82 př. Kr., tj. od začátku tehdejšího přelomu doby, uplynulo 1000 let. Je rok 918. Nastává konec francského království, které stálo ve službách papežů. Jeho poslední král Konrád I. na svém smrtelném loži radí svému bratu, aby se neucházel o královský trůn a nabídl ho saskému vévodovi Jindřichu I. Stalo se. Jindřich r. 919 přijímá korunu, ale současně odmítá francouzskou tradici a nedává se pomazat od arcibiskupa. Jeho syn Ota I. (936–973) se sice dal takto pomazat, ale ne v duchu francské tradice, nýbrž jen proto, aby tim lépe mohl zasahovat do římských poměrů a dosazovat na papežský trůn své kandidáty. Vládou Jindřicha I. byl tedy uskutečněn **počátek** nového epochálního přelomu doby. Když se po smrti Oty I. zmocnila opět šlechtická klika Crescentiů papežské politiky a papež Jan XV. se zamíchal do francouzských poměrů, sešli se r. 991 francouzští biskupové v kostele sv. Basila u Remeše a prohlásili papeže za antikrista.

Z takových okolností mnoho věřících začalo počítat s tím, že koncem tisíciletí přijde Ježíš Kristus a nastane konec světa. On přišel, ale jiným způsobem, než jak si to lidé představovali. Přišel a svým Duchem klepal na srdce nejmenovaných křesťanů, kteří, posilnění jeho obecenstvím, vysli ze svých soukromých pobožností do veřejné křesťanské činnosti, byť by je to stálo i obětování vlastního života. Vysli na různých místech Francie, Itálie, Německa a Španělska, a to v letech 1001–1030. Tento nástup je stál utrpení. Své bratrství bránili slovy Kristovými, uskutečňovali rozchod s vládnoucí církvi, udržovali se v duchovní bdělosti, šířili evangelium podle daných možností a zvažovali (zbilancovávali) výsledky své činnosti. Zkrátka: prožívali všechno to, čím žili opravdoví křesťané v I. tisíciletí svých dějin. Tuto svou aktivní bilanci pak mohli předat generaci, která nastupovala do II. tisíciletí. Počínali si tedy velmi **odpovědně** vůči Pánu církve.

b) **Údobi 1890–2030.** Vládnoucí církve se nesnažily hrozná pasiva své bilance vyrovnat podle rady Kristovy, nýbrž ztrátu vážnosti nahrazovaly zvýšenou aktivitou svých mocenských zásahů. Když to nepomohlo, rozvířily údobi persekuce. Pak přišlo

údobi velkých obránců proti této nadvládě a posléze údobi velkých rozchodů s vládnoucími církvemi, údobi probouzení z duchovně mravní ospalosti a expanse evangelia. To všechno přispívalo čím dálé tomu, že lidé informovaní a historicky orientovaní nebrali vážně, co tyto církve jménem Kristovým hlásají, a dodnes neberou toto pouhé hlásání vážně.

Dnes ovšem průběh námi sledovaných dějin spěje k tomu, že se začínají nebrat vážně i církve nevládnoucí, tzv. svobodné církve. Je to následek toho, že i tyto církve zbohatly svými kostely a modlitebnami, svými zpěváky o několika stech písničkách, z nichž mnohé mají obsah, který se jen zpívá, ale nežije, počtem svých kazatelů s bohatou škoulou řečnické výmluvnosti, svým teologickým aparátem apod. Předběžná bilance i těchto církví začíná být **pasivní**.

V letech 1890–1925 (I. generace) žili sice mužové, které nevedlo teologické nebo kazatelské povolání k tomu, aby se chopili pera a vyslovili naději v budoucnost křesťanství opravdového a obrozeného, ale byli umlčováni církevními hodnostáři a teology, kteří nevzali vůbec na vědomí, že r. 1918 byla pod vedením Leninovým vyhlášena v Rusku diktatura proletariátu a zároveň program budování socialismu, že tedy byl Ruskem uskutečněn třetí epochální přelom doby v Evropě a v celém světě. A mnozí teologové si dodnes význam **tohoto** přelomu neuvedomují. Jestliže se dnes opravdové křesťanství po stránce duchovně mravní neosvědčí ani v zemích budujících socialismus, **kde lépe** se má osvědčit? Není to Ježíš Kristus, kdo je do této situace staví? Nestojí **On** u dveří jejich srdcí a svědomí a neklepe z toho prostého důvodu, aby mu své srdce zcela otevřeli a v úzkém obecenství s Ním nabrali **nové síly**, dnes tak nutné a potřebné? Kdož si dají správnou odpověď na tyto otázky, začnou právě v těch možnostech, které poskytuje naše dnešní socialistické zřízení, vykonávat pravou křesťanskou službu lásky pro naše blížní a pro naši společnost, která nakonec vyrovná pasívnu předběžnou bilance. V druhé generaci fázi (1925–1960) bylo v tomto ohledu nesmírně mnoho **zanebdáno** a síly byly vyplývány neplodnými diskusemi a polemicemi, organizačními záležitostmi, pořádanými kongresy a konferencemi bez skutečného účinného Kristova svědectví. Dnes v třetí generaci fázi (1960–1995) si už mnozí uvědomují, že je nutno navádat na křesťanskou činnost, která se konala v I. gen. fázi.

V příštím čísle přineseme **Závěrečné zamýšlení** a přehled použitých pramenů a literatury.

Poznámka redakce:

Rovněž uveřejníme úvahu o tomto zvláštním pohledu na dějiny křesťanství podle Zjevení 2. a 3. kapitoly a zodpovíme tak některé otázky našich čtenářů případně připomínky k tomuto cyklu článků.

EFEZ	SMYRNA	PERGAM	TYATIRA	SARDY	FILADEFIE	LAODICEA
1. Nástup	2. Utrpení	3. Obrana	4. Rozchod	5. Buzení	6. Expanse	7. Zbilancování
30–180 NUORBEZ 1030–1180	180–320 U 1180–1320	320–460 O 1320–1460	460–610 R 1460–1610	610–750 B 1610–1750	750–890 E 1750–1890	890–1030 NUORBE 1890–2030

Vlastním cílem modlitby není vysvobození od zla a utrpení, ani splnění našich přání a tužeb. Jejím hlavním účelem je poznání Boha. Kdo pozná Boha, porozumí Božímu slovu v Písmě a pochopí i záměry Boží s člověkem; navíc pak pozná sebe sama, a to z milosti Boží.

D. H. Dolman

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁŘŮ

OTÁZKA č. 11:

Představuje dopis sboru v Laodicei pravé Boží dítky, nebo jen křesťany podle jména?

Před léty bývalo zvykem vykládat proroctví inspirovaných starozákonních proroků tak, že nádherné obrazy budoucnosti, týkající se Izraele, zduchovňovali a pak všechno vztahovali na církev (např. Iz 35:1–2). Varování, trestání a soudy nechť jsou určeny jenom pro Izraele a pohany.

Podobně jsou mnozí nakloněni myslit si, že dopis Filadelfii představuje slova Pána Ježíše o pravých Božích dítkách a ty v Laodicei jen tak zvané křesťany podle jména. Tak bychom si přivlastnili uznání a chválu našeho Pána, ale kárající slova a vážné výstrahy, určili chladnokrevně na hlavu jiných. Pak bychom z biblického poselství Laodicei neměli žádný užitek.

Jistě, že můžeme zvěstovat evangelium neobráceným a křesťanům podle jména z dopisu Laodicei, ale to je pouze dovolené použití k jinému účelu a nikoliv jeho správný výklad. Ve Zjevení 2–3 kap. je sedmkrát použito svědomí probouzejícího slova: „**Kdo má uši slyš, co Duch praví církvi**“ (sborům). To nám chce říci, že Duch má v každém dopise něco důležitého i pro nás, a že nelze o zádném z nich říci, že patří k lidem neobráceným, a že se nás netýká.

Nalézáme sice určité znaky a charakteristické rysy v dopise sboru v Laodicei, které můžeme lehce pozorovat mezi křesťany dle jména ke konci doby milosti, jdeme však příliš daleko, učíme-li, že tento dopis patří pouze křesťanům podle jména. Stejně nemůžeme tvrdit, že dopis Filadelfii představuje všeobecné Boží dítka na konci doby milosti. Máme sklon zaměňovat se výlučně prorockým výkladem dopisu a zapomínáme, že oněch sedm dopisů bylo adresováno v prvé řadě tehdejším sedmi sborům. Měly být napsány v jedné knize, aby mohli všichni číst, nebo slyšet, jaké poselství bylo určeno každému ze sedmi shromázdění. Tak mělo každé shromázdění slyšet, co Duch říká jiným sborům, aby mu to bylo k poučení, aby se tím mohlo řídit a varovat se zlého.

Když si toto přivlastníme, pak je těžko se domnívat, že božský popis v dobrém stavu se nalézájícího sboru apoštolských dnů by měl představovat pravé Boží dítka skončené doby. Jsou snad Boží dítka před příchodem Pána Ježíše pro církev všeobecně tak chvályhodná a tak věrná? Nebo můžeme se domnívat, že by Pán mohl použít neuspokojivého stavu jednoho shromázdění svatých v Asii jako zobrazení křesťanů podle jména na konci doby milosti? V duchovních věcech nemůžeme obratem ruky nebo použitím nějaké fráze či rutiny vyřídit nebo vyřešit nějakou hlubokou, nesnadnou věc. Písmo nám v jiných verších neposkytuje zádný zvlášť příznačný obraz o věřících ke konci věku milosti všeobecně. Popisuje nám dost přesně vnější náboženské poměry v této době, ale tento popis je jiný než to, co čteme v dopisu Laodicei. Máme-li tedy poznat, jaci budou křesťané podle jména v dobách konce, pak se obraťme k jiným místům Písma a ne právě k poselství Laodicei.

Nezmíme si dálé myslit, že započetím periody některého z dopisů sborů končí existence dřívějšího sboru. Zvláště to platí o posledních čtyřech. Všimněme si, co je jim řečeno ve vztahu k příchodu Pána Ježíše:

Tyatira: „Což máte, držte, **dokud nepřijdu**“ (Zj 2:25).
Sardy: „Pakli nebudeš být, přijdu na tebe jako zloděj“ (3:3).

Filadelfie: „Aj, přijdu brzy“ (3:11).

Laodicea: „Aj, stojím u dveří a tluku“ (3:20).

Co představuje dopis Filadelfii? Můžeme říci, že mluví o hlubokém duchovním hnuti mezi takovými, kteří nebyli a nejsou spokojeni se stavem v Sardech. Nechtějí mít jen jméno, že žijí, oni vskutku žijí duchovním životem a život si razí potřebnou novou cestu. Před takové jsou postaveny otevřené dveře, a to především do svatyně Boží, kde vstupují jako opravdoví velebitelé. Takoví nechtějí být závislí na lidský ordinovaných duchovních, neboť si uvědomují svoji odpovědnost a své postavení jako kněží před Bohem (1Pt 2) a jsou puze vstupovat skrze roztrženou oponu do Boží přítomnosti. Tito věřící jsou vzájemně spojeni bratrskou láskou, jak to vyjadřuje i vlastní název „Filadelfia“. Chápali to, že jsou v Kristu spojeni. Procházeli těžkostmi a útoky, neboť zde byla jen malá síla. Nalezená pravda jim byla tak vzácná, že dovedli všechno opustit, aby ji ziskali, a rádi zaujímali místo „vně za stany“. Tak se otevřely dveře mnoha směry a nastala doba misijní činnosti až do končin země. Přesto zůstalo mnoho Božích dítka ještě v Sardech a jistě i v Tytiře. Takto tedy nepředstavuje dopis Filadelfii prává Boží dítka doby konce milosti všeobecně, nýbrž duchovní hnuti Sardami vesměs opovrhovaná, způsobená však Duchem svatým.

Co může potom prorocky představovat dopis Laodicei? Jistě ukazuje na stav, vycházející z Filadelfie; věřící na konci věku, kteří nejsou ani studení, ani horci. Jsou jen vlažními. Nevěřící nemohou být „vlažní“, jsou „studení“, mrtví ve vinách a hříších. Zůstává však možnost, že se z Boží milosti stanou „horčími“. Ale opravdu znovuzrozeni mají být horčími. Co je přičinou jejich vlažnosti? Duchovní bohatství. Odkud ho mají? Jednoduše je převzali a zdědili bez vši námahy od svých duchovních otců. Všechno, co vybojovaly věrné duše ve Filadelfii, jim lehce spadlo „do klínů“, aniž by se z toho zvlášť radovali nebo se při tom nějak vnitřně rozehráli. Pokládají se sice za věřící první třídy a divají se na jiné věřící, neznající pravdy Písma tak dobře jako oni, ze své domnělé výše. Jsou tak zvyklí na své duchovní bohatství, že jsou při tom lhostejní a vlažní. Své bohatství drží sice pevně, avšak neradují se s plesáním v Pánu a projevují se při nich duchovní pýcha. Je zde nebezpečí, že tito pokračovatelé duchovních probuzení Filadelfie se zdegenerují až do stavu Laodicee. Oheň vyhasl, neboť oni sami nekopali a nedobývali vzácných pokladů v potu svých tváří. Oni pro ně netrpěli, vždyť se narodili již „vně za stany“. Mají své zděděné bohatství, skryté v knihách – učebnicích, vědě dobré, co „bratří“ a „otcové“ napsali. Všecko je jim svěřeno již od dětství. Jedli vždy bohatý duchovní pokrm a sylili se tukem a smetanou Božího Slova, ztučněli a stali se sebevědomými a moudrými sami u sebe. Mohou si dovolit i mnohé věci, jichž si jejich zbožní otcové nedovolovali. Avšak duchovní obecenství, na něž jsou tak pyšní, ve skutečnosti nevlastní. Toto se již nedá zdědit, to musí každý dostat od Pána s vrelostí a živě působením Ducha svatého.

Vlažný duch nemůže vyvýšenou Boží pravdu správně strávit. Proto Pánova výstraha: „**Bud' horlivý a čin pokání!**“ Pán již mnohé vyvrhl ze svých úst! A to je vážnou výstrahou i pro nás. Kéž by naše srdce byla ochráněna, abychom se nalézali ve stavu Filadelfie až do konce.

F. Butcher
(Podle Handreichungen r. 1932 upr. -jos)

HLEDÁŠ SVÝCH VĚCÍ?

Vypráví se příběh o misionáři, který vyučoval černocha. Jednoho dne mu dal misionář otázku, zná-li nějaký zlý skutek. Černoch se zamysil: „Ano, když někdo ukradne mé rodině krávu.“

„A dobrý?“, tázal se ho misionář dál. „Když někomu ukradnu krávu já.“

Stejně to bývá někdy i s námi. Často je v naší přítomnosti pohaněno Boží jméno a my mlčíme. Ale jen když se někdo dotkne naší osoby, našeho jména, hned

máme důvody pro své ospravedlnění. Hledáme své zájmy! (1K 10:24).

Člověk je bud' pyšný, nebo si myslí, že je největší chudinka. Myslí si to ale jen proto, že nemůže své JÁ dostatečně vyzvednout. Je stále plný sám sebe a stále se lituje, protože u sebe samozřejmě ne nachází nic dobrého. Tento stav se snaží zakrýt komplexem méněcennosti. Jediné, čím můžeme přemoci své slabosti, je zabývat se stále Pánem. „K čemuž jste přišli, v tom zůstávejte“ (F 3:18).

-das

dopisy
mo
-vás

2

Draží!

Slib jsem vám, že vám napíši několik rad pro praktický křesťanský život. Slib tedy plním:

1. JAK STUDOVAT BOŽÍ SLOVO A DUCHOVNÉ RŮST

Jsme znovuzrozeni skrze Boží Slovo. Každá věc existuje jen na základě těch principů, skrze něž je stvořena. Tak i věřící člověk zplozený z neporušitelného Božího Slova nemůže bez něho duchovně prospívat.

Považují za vhodné si vzít do nového dne (mimo pravidelného čtení Písma) nějaký verš nebo myšlenku. Například: „Ty rozsvěcuješ svíci mou a zaháníš temnotu mé“ (Ž 18:29). Je to krásný verš, který vede k tichým rozmluvám: „Máj Pane, Ty rozsvěcuješ, zpříjemňuješ a okrašluješ můj život, Ty mne znova posiluješ. Jen Ty jsi Dárcem světla v mém životě. Já ne, já jsem nositelem všelijakých chmur a špatných nálad. Bud se mnou dnes, Pane, rozsvět svíci mou! — Prostě ozdob si den Božím Slovem.“

J. A. Komenský řekl: „Kdybychom se každý den naučili jen jeden verš z Písma, jen jednomu pravidlu umělé práce, jen jedné větě nějaké pěny, jen jedné pěkné historce nebo výroku, jak veliký, ptám se, vzejde z toho poklad vzdělání?“ — Ano, milí, je to dobrá rada.

Ve shromážděních vidíme často, jak si mnozí dělají poznámky. Patříme mezi ně. Většinou si však zapisují vlastní myšlenku, které se rodí v této atmosféře a které chci zachytit a zpracovat. Tak jako malíř zachycuje do skicáku krásné záběry a náladu, tak i věřící člověk by měl žít a bohatnout Božím Slovem. Ne se jen „vzhlednout“ jako v zrcadle a odejít, ale dát se Božím Slovem přetvářet (Jk 1:23-25).

M. Luther prohlásil, že „je málo stromů v zahradě Písma, jejichž plodů by neokusil“. A když mistru Janu Husovi odmítli v Kostnici dát k obhajobě Písmo, řekl: „Nepotřebuji Písmo, znám je z paměti mimo knih Paralipomenon“. — Chceš-li duchovně růst, musíš znát Písmo.

2. NÁS VOLNÝ ČAS A OBECENSTVÍ

Jak trávíš svůj volný čas? Někdo ho promrhá zahálkou, jiný čtením. Někdo ho prospí, jiný věnuje sportu. Někdo prosedí hodiny v parku a prohlíží si lidí.

Osvojujme si zásadu, že mimo čas nutný k odpočinku a vzdělání měl by náš čas být zasvěcen něčemu velikému. Nikdy ne zahálce! I v odpočívání má být zřejmé, že jsme křesťané. Tak například mezi nejlepší formy naší řádné dovolené nebo prázdnin rozhodně nepatří převlékání se a procházení se po promenádě, ale zdravý oddech a odpočinek spojený pokud možno s bratrským obecenstvím. Myslím tím bud trávení společných dovolených s věřícími, nebo taková organizace programu, abych mohl navštívit shromáždění Božího lidu.

Každého, kdo se pokládá za křesťana a navštíví naše město, neb zde dokonce pracuje a nenajde čas k navázání styků s křesťanským sborem, považuji — promiňte — za podezřelého křesťana. Považujte, prosím, za normální a zdravé, že se věřící studenti, vojáci nebo přechodní pracovníci ptají po obecenství s věřícími.

Musíme se zmínit také o tom, že důležitou součástí volného času je možnost navštívit nemocné, staré a potřebné lidi.

Před časem jsme zavedli bratrské obecenství mladých bratří. Musíme vyznat, že ze vzájemné výměny názorů na problémy, jakož i z modlitebních chvil jsme vzali mnoho požehnání. Toto obecenství se rozrostlo a rozšířilo postupem času o naše manželky a trvá již léta. Je to praktický způsob využívání volného času i novodobého „zůstávání ve společnosti“ (Sk 2:42). Všichni se na to vždy těšíme.

Co brání mladé i starší generaci, aby tento způsob také zavedla? Nedůvěra? Vratme se k prvnímu křesťanskému pospolubyti a okusíme dosud neznámá požehnání. Uvidíte, že váš život bude bohatší, o vědomí, že na druhém konci města je někdo, kdo se za vás modlí a má vás rád.

Vzpomínám na nástěnné hodiny, které jsme věnovali novomanželům V. jako svatební dar. Pod kyvadlo jsme napsali: Vykupejte čast Domníváme se, že ta čtyři léta, která spolu prožili, tak činili. Víc jím nebylo dopráno, bratr V. odešel z našeho středu za tragických okolností. Pán si ho odvolal. Povzbuzujme se, vykupejme čas!

3. ČTENÍ

O nestřízlivém hltání všelijaké četby již bylo mnoho řečeno. Obyčejně špatně končivá. Nejevná se pochopitelně o povinnou četbu klasických děl světové literatury, plnou ušlechtilých lidských zápasů a snah, ale o brakovou četbu rajinovaně probouzející nečistou fantazii a zanechávající hadí stopu v srdcích mladých lidí. Takoví se musí s těmito následky léta potýkat, přemáhat je a zbytečně vyčerpávat své síly.

Dnes lze doporučit četbu duchovní literatury, ale žel, i zde je nutno varovat před semenem nevěry, která se vkrádá v podobě všelijakých odvážných a pokrovkových názorů.

Často slyším názor, že bychom se měli omezit jen na studium Písma a nečist nic jiného. Nepolemisuji s těmi, kteří nechtějí a nemusí nic více číst, ale mám za to, že tato zásada je na nich vidět. Je třeba číst Písmo, desetkrát Písmo, ale pak také výklad, historii a živé zkušenosti. A řekl bych, že právem navázat na kulturní a duchovní dědictví těch, kteří byli před námi. Vždyť poznání není záležitost jen krátké žijícího jedince, ale výsledek zápasů celých generací. Je také nutno hledat srozumitelnou řeč pro dnešního člověka.

4. O OTÁZCE POHLAVNÍHO ŽIVOTA

Jistě máte určité zkušenosť a víte, že se mlademu člověku v těchto dlelkách otázkách nedostává vhodných rad. Mnohé lidské rady mi připomínají pach a špinu kanálů. Vše čisté a ušlechtilé je pošlapáno, co zbývá, je nízké a smyslné. Nečekejte od světa poučení. Hledejte rady v Písmě, v odborných knihách a u důvěryhodných přátel.

Co je to čistota? V širším smyslu je to úsili o svatosť, v níž není nic poskrňujícího, žádný hřich. Od Pána Ježíše jsme dostali vzácné bílé roucho Jeho spravedlnosti. Proto položil svůj život. Jak velice si musíš chránit toto roucho a uchovat je čisté a neposkrvněné. Hřich ho poskváruje!

V užším slova smyslu je čistota oddělení se od tělesných hřichů, ovlahlavních poklesků, které velice deklasuje člověka před Božím obličejem. Právě hřichy souvisejí s nesprávným, nepriměřeným a vadným ukájením pochlavního pudu považuje Bůh za jedny z nejtěžších. Bylo by dobré, kdybyste si přečetli tato místa ze Slova Božího: R 13:4, Zj 21:8, 22:15, Mt 12:39, Ga 5:19, příběh Josefa a ženy Putifarovy Gn 39, Davida a ženy Uriášovy 2S 11.

5. POKUŠENÍ A JAK NAD NÍM ZVÍTEZIT

Pokušení je nabídka nepřitele lidské duše, který nabízí nejrůznější zboží, a to od hrubých materiálních a smyslných požitků, až po nejjemnější odstíny lákavé světské slávy. Nabídku radikálně odmítáme, s pokušením neflirtujeme a s pokušitelem nevyjednáváme.

Když přišel k Augustinovi jistý mladík s dotazem, co má dělat, aby vypálz z pokušení, odrazil odpověď: „Milý synu, není jistějšího prostředku nežli útek. Vyhýbej se každé příležitosti ke hřichu.“ — Velký Boží svědek Sadhu Sundar Sing stál po svém obrácení před velkým pokušením. Jeho rodina patřila k nejbohatším v Indii. Jeho strýc k němu přichází a vzdává mu největší poctu — klade

k jeho nohám svůj turban plný klenotů s prosbou: Zrekni se Kristu! Sadhu Sundar Sing vyznává, že v této chvíli šlo o vše. Pán Ježíš však stál při něm. — Zvolil Ježíše. Rodina se ho zřekla jako pravé ovce, ale Pán jej připojil k církvi, k rodině Boží.

Vzpomínám, jak ke mně přicházeli přátelé se slovy: neváhej, využij příležitosti. Ano, každý z nás má nějakou slabinu, má svého pokušitele nebo pokušitelku. Vzpomeňme na Josefa v Egyptě, vzpomeňme na Tamaru. Vyvaruj se nebezpečných úskalí. Kdo miluje nebezpečná místa, ten v nich zahyne.

Proto, milý příteli, odolávej všem svodům, odstraň ze svého života zlosvky, nepořádek v myšlení, falešné představy, ovládej se. Odprouj hřichu a tvá síla se z dojnatosti. — A pokud v něčem poklesneš, usiluj se očistitcestou pokáni. Velice na tom záleží, aby se hřich u tebe nezabydlel. Jen si přečti Žalm 51. To je volání, křík duše klečící u nebeské brány a prosící o odpustění a milost k novému počátku. Nenech se odradit a pros o očistění. Satan má vynikající taktiku: jednou zhřešíš, to si můžeš dovolit, to nic není. — A pakli to výkonáš, říká: vše je ztraceno, tvá pozice je definitivně pryč, prohrál jsi a Bůh tě nepotřebuje. — Je to lež. Nevěř prvemu ani druhému. On je otec lží a vrah lidí od počátku.

Věř Tomu, o Němž je napsáno, že „je zjeven, aby kazil skutky d'áblovy“. Víra v Pána Ježíše Krista přemáhá svět (J 1: 5:4). Věz, že každému velkému duchovnímu životu předcházelo vítězství nad pokušením. I ty musíš zvítězit.

6. POZNÁNÍ BOŽÍ VŮLE

Napříkrově Boží vůli se stalo pro věřícího člověka smyslem života. Ptá se po ní a modlí se „Buď vůle tvá“ v přesvědčení, že v činění Boží vůle je jeho spásy.

Když jsem byl nucen měnit zaměstnání, prožíval jsem velmi těžké chvíle. Celou bytostí jsem byl upřen na poznání Boží vůle v dané situaci. Nebylo to jednoduché. V takových situacích jsme vnitřně prověřováni a přinuceni odhalit „oč nám v životě skutečně jde“, zda rozhoduje nás rozum a vůle, nebo vůle Boží. Ustálil jsem se v rozhodnutí opustit „lepší“, a přijmout zdánlivě horší práci ve věře, že se mnou bude Ten, který vytrhoval, vytrhuje a vytrhovat bude (2K 1:10).

V této souvislosti bych rád doplnil, že Boží povolání je víc než zaměstnání.

7. MANŽELSTVÍ

Z četných dalších problémů mladých lidí bych se chtěl ještě zmínit o manželství.

Vstup do manželství patří k nejdůležitějším krokům v životě člověka. Spojení muže a ženy patří do Božího rádu, bylo ustaveno již v ráji, a rájem na zemi může být. Uzavírá se před Bohem a je nerozlučitelné. Spojují-li se v manželství dva mladí lidé, má se to dít po vážném zkoumání a poznání Boží vůle. Láska pak, důvěra a vzájemné porozumění naplní jejich životy radostným souzvukem nejčistších citů, jejich domov se stane zázemím míru a pohody. — V opačném případě se manželství může přes svůj rajský původ stát peklem na zemi.

Každá svévolnost a neposlušnost v tomto směru, každá porušení Boží rady, jako například uzavření manželství s nevěřícím apod., je pohřbením duchovních nadějí, je zradou Krista. Platí-li výzvy očekávat na Boha všeobecně, pak zde mnohonásobně. Jedno přísluší praví: Jedeš-li na služební cestu, pomodli se jednou, jdeš-li na vojnu, pomodli se dvakrát, vstupuješ-li do manželství, pak se pomodli třikrát.

Vzpomínám na sestru E., vzornou a duchovní dívku. Měla 24 let, když se o ni zajímal jistý mladý věřící muž. Po krátké známosti požádal o její ruku. Ona však jej po úvaze odmítla. Odjel, ale nevzdal se. Modlil se za tuto věc celý rok. Pak přišel a svoji žádost opakoval. — Ani ona nezapomněla se modlit, poznala Boží vůli a řekla své ano.

Stůjte za všechny okolnosti o poznání Boží vůle. „Kdo věří, neburde kvapiti“.

Nebezpečným úskalím mladých manželství je neschopnost se osamostatnit, uskutečnit jednotu, že „dva budou jedno“ (Ef 5:22-33). — Pokud mladý muž se necítí zralým být hlavou ženy (rodiny), a mladá žena nedorostla v poznání a ochotu být pomocnicí muže, a pokud se jeden nebo oba neodhodlali opusit

otce i matku, neměli by vstupovat do manželství. Ušetřili by si mnoho bolesti a zklamání. Manželství je pro duševně i tělesně zralé lidi.

Závěrem svého dopisu chci vás upozornit na krásný verš ze Žalmu 18:30: „V TOBĚ, BOŽE, PROBĚHL JSEM VOJSKO A PŘESKOCIL JSEM ZEĎ.“ Mladí musí překonat mnohá nebezpečná místa, probít se nepřátelským územím a mocí temnosti, musí přeletět nejednu zed. Je to namáhavý, ale nádherný boj. David vyznává: „V TOBĚ, BOŽE, JSEM ZVÍTEZIL“.

Přejí vám ze srdce, abyste šťastně, bez úrazu a bez poskvrny proplyli peřejemi života. Bylo mi sedmnáct, když mi v ozdravovně jedna žena napsala do památníku: „Projdí zlem, ale zůstanou čist, aby o tom tvé lepší já ani nevědělo.“ Pochopil jsem, že se jí toho nepochářilo dosáhnout.

Chraňte své srdce, posvěcuje svůj život přítomnosti Boží. Budte šlechtici ducha, královskými princi a princeznami, na slovo uvatými gentlemany, kteří reprezentují „jiný svět“ — království Boží.

Dokážete to!

Ne ve vlastní síle, ale ve jménu Ježíše Krista (J 15:5).

TO ČIŇ A ŽIV BUDEŠ!

Váš -šek-

Milí bratia v Pánu...

Sme na začiatku nového roku. Pri tejto príležitosti Vám prajem mnoho Božieho požehnania vo Vašej práci.

Pri obdržaní každého čísla nášho časopisu Živá slova sa zamýšľam nad jeho obsahom, ale i nad prácou, ktorú treba vynaložiť pri jeho príprave. V poslednom ročníku ma zaujali hlavne úvahy „Kde sú mŕtví?“. Myslim, že ako ja i mnoho ďalších bratov a sestier našlo v nich odpovede na veľa, často i nevyslovených otázok.

Neviem či viete, že dňa 13. 1. 1973 nás Pán povolal k sebe našu milú babičku — sestru Máriu Pilchovú, nar. 15. 5. 1891. Odišla tam, kde túžila jej

duša, kde bol jej pravý domov. Plných 24 rokov žila s Pánom. Vyše 50 rokov bola vdovou. Sama vychovávala svojich 6 detí v láske, úcte a porozumení. Žila čistý, svätý život, k čomu viedla celú svoju rodinu. Bola najstaršou sestrou v našom zbere a jej deti, teraz i deti Božie, so svojimi rodinami tvoria zbor v Zemianskych Kostolanoch...

Vraciam sa ešte k časopisu. Som veľmi spokojná s jeho obsahom. Dáva nám mnoho rád, poučení a hlavne novú silu vpred na našej púti. Za to Vám patri úprimná, srdečná vďaka!

Dana Podhorská

Poznámka redakce: Děkujeme za tento krásný dopis a přejeme si, aby i v letošním roce měli čtenáři Živých slov podobné zkušenosti a požehnání.

Osmdesáti let se dne 31. ledna t. r. dožila milá sestra Marie KŘESINOVÁ. S vděčností vzpomínáme na její práci lásky k Pánu, trpělivost naděje, na to, jak věrně stála po boku svého již zesnulého manžela F. J. Křesiny, na počátku Božího díla v našich sborech i pak při utvrzování ve víře. Pán Ježíš naši milou sestru obdaril krásným věkem. I my jí do dalších let přejeme, aby prožívala zkušenosť žalmisty:

Hospodin je můj pastýř, nic mi neschází.

Ukládá mě na nivách travnatých,
provádí mě při vodách odpočinutí.

Mou duši uklidňuje a vede mě šlépějemi spravedlnosti
pro své jméno.

I kdybych se ubíral temným údolím, nebojím se zlého,
vždyť ty jsi při mně.

Tvá berla a tvá hůl, ty mě utěšují.

Jen dobré a milosrdenství mě budou doprovázet po všechny
dny mého života a navráť se zůstanu v domě Hospodinově
(Ž 23 -př. Dr. J. Z.)

V dolince na úpatí Orlických hor leží městečko Jablonné. Před rokem tam dokončil svoji pozemskou cestu bratr Metoděj Staněk. A já podle pokynu Božího Slova vzpomínám a divám se na cíl, ke kterému mířila jeho věra. Často jsem se sám sebe ptal, proč Pán dopouští na svoje vykoupené i takové nemoci, jako je skleslost a malátnost myslí. Není to nevhodné? Copak by se nenašla jiná nemoc, když už musíme nemoci procházet? V životě milého bratra jsem viděl odpověď. Jen co se stín odnesl, již zase stál radostně na svém místě. A to bylo to krásné. I když zestoral, i když zůstal z bratří v okolí sám, stál na svém místě. Pečoval o shromáždění, navštěvoval jiné osamělé a jasným hlasem zpíval písni a zvěstoval Slovo Boží. V ročnicích „Cestou životem“ jsme mohli vždy najít několik článků s podpisem „mst“. Stál věrně na svém místě, ve službě svého Pána. Nechť jme jen napodobovat, ale dívejme se na cíl a běžme k němu se stejným nadšením — a výtrvalostí. -pz-

Dne 6. 12. 1972 nás všemocný Pán náhle odvolal k Sobě sestrnu ANNU ŠUPÍKOVOU ve věku 63 let. Náležela Pánu 39 let a se svým manželem žila 44 let. Byla to statečná, tichá, pokorná, obětavá a trpělivá žena. Pán ji obdaril 15 dětmi, které vedla k Němu, protože Jemu cele náležela a u Něho hledala oporu a útočiště ve všech pozemských těžkostech.

Její život probíhal mnoha úskalími, zvláště za války velmi strádala. Silu k překonávání všech překážek nacházela na modlitbách se svými dětmi a manželem. Bydlela v Chlebičově, a do opavského shromáždění docházela mnoho roků 6 km pěšky, v neděli dvakrát. Její celý život byl naplněn prací a oddaností rodině. Své bohaté zkušenosti s Pánem předávala dětem i spoluobčanům. Za Pána Ježíše se nestyděla, i když se často stala předmětem posměchu. Pán ji navštěvoval mnohými nemocemi, zvláště v posledním období, ale dal jí také trpělivost a pevnou vůli k životu.

Pohřeb byl 9. prosince v Opavě za velké účasti spoluobčanů i vykoupených z Ostravského. Její srdce utichlo, ale její skutky jdou za ni (Zj 14:13).

OZNÁMENÍ ADMINISTRACE

V tomto čísle Vám zasíláme nové složenky pro předplatné. V důsledku přejítí vsetinské pobočky Státní banky na zpracovávání dat samočinným počítačem, byla provedena přeregistrace bankovních účtů. Naše konto má nové číslo: 85-4616-8. Na složenkách je i staré číslo, které se musí přechodnou dobou také uvádět. Prosíme Vás proto, používejte jen tyto nové složenky.

Děkujeme.

Vyluštění hádanek ze 6. čísla ročníku 1972

Biblická hádanka ze Skutků apoštola

1. 120 bratří (1:15)
2. 3 000 duší (2:41)
3. 16 žoldnéřům (12:4)
5. 2 bratry (11:12)
6. 470 ozbrojenců (23:23)
7. 18 měsíců (18:11)
8. 3 roky (20:31)
9. 8 roků (9:33)
10. 7 dní (20:6)
11. 450 let (13:20)

Celkový součet 4100 vydělím = 100 = 41
Ve Sk 5:41 čteme, jak apoštoli prožili výsadu věřících, popsanou u F 1:29.

Výběr správné odpovědi:

1a-1Kr 12:14; 2a-1Kr 15:13; 3c-1Kr 22:4; 4c-2Pa 28:27; 5b-1S 31:12; 6a-2Kr 20:20; 7b-2S 18:18; 8c-1Kr 2:24; 9b-2Kr 23:15; 10a-2Kr 15:5; 11a-2S 5:5; 12b-2Pa 33:5; 7; 13a-2Kr 18:4; 14a-2Pa 21:4.

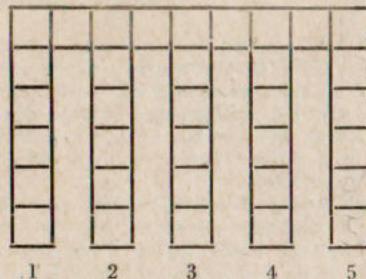
SOUTĚŽ pro luštitele biblických hádanek ...

Tímto číslem zahajujeme tříkolovou soutěž pro ty, kteří rádi luší biblické křížovky a hádanky. Chceme tím docílit pravidelné řešení uveřejňovaných otázek a tak přispět k hlubšímu poznání Bible.

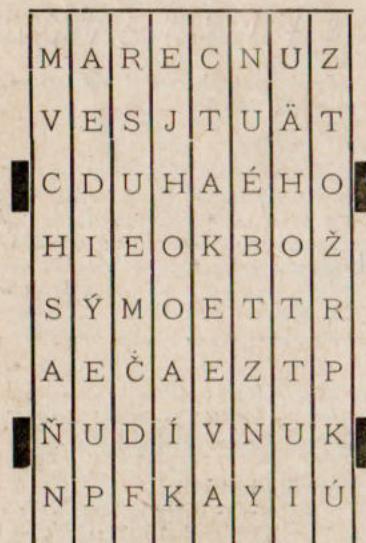
Pravidla jsou jednoduchá. Každá hádanka je hodnocena počtem bodů. V každém kole budou uveřejněni tři nejlepší luštitele a odměněni první z nich. Po třech kolech budou sečteny dosažené body a odměněni první tři.

Odpovědi zasílejte zásadně v uzavřené obálce do 14 dnů po obdržení časopisu na adresu: Petr Slepánek, Mánesova 28, 796 00 Prostějov.

HŘEBENOVKA

LATOVKA

V I. kole můžete tedy celkem obdržet 25 bodů.

S použitím otázek (3) br. Heryána připr. -jos

1. HŘEBENOVKA (česky)

Tajenka je v prvním vodorovném rádku.

1. Ptal se na ni Pilát

2. Co není z Otce, ale je ze světa

3. Takovým byl duch mládence, jehož Pán Ježíš uzdravil po sestupu z hory proměnění

4. Jméno zlého ducha na poušti

5. Jméno, jež v překladu znamená „Bůh bojuje“

Zašlete tajenku a citáty k otázkám.

Hodnocení: tajenka . . . 3 body
citáty . . . 5 bodů

2. LATOVKA (slov.)

Latky usporiadajte tak, aby písmeno vo vodorovných riadkoch vytvorili súvislý text. Uvedte citát v Biblia.

Hodnotenie: text . . . 2 body
citát . . . 3 body

3. OTÁZKY (česky)

1. Který člověk krátce před smrtí viděl Pána Ježíše?

2. Při pohřbu jednoho muže nebyl žádný člověk, a přece ho mnozí oplakávali 30 dní. Jak se jmenoval ten muž?

3. Který mrtvý mluvil o pokání?

Za každou správnou odpověď, doloženou citátem, obdržíte 2 body.

4. VYBERTE SPRAVNOU ODPOVĚD (slov.)

1. Rybník Bethesda mal

- a) tri siene
- b) päť siení
- c) niekoľko siení

2. Rybník Siloam v preklade znamená

- a) hlboký
- b) krásny
- c) poslaný

3. Enom bolo miesto

- a) kde krstil Ján Krstiteľ
- b) kde Pán Ježíš urobil prvý div
- c) kde žila Samaritánka

Za každou správnou odpověď, doloženou citátem, obdržíte 2 body.